

Eis τὸ αὐτό.

Ἐκ πατέρων πάιδεσσι προήλυθεν εὐγενὲς εὖχος,
Πῦτ' ἀπὸ κρήνης κάλλος ποταμοῦ προχοῆσι.
Ἄνα δὲ τ' ἀνάπαλιν κούρης ἀπὸ παιδὸς ἄγαται,
Ἡ Θεὸν ὑψιθώκων εἰς ἐνίδεκτο λαγύσσιν.

Eis τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων.

ῶτα † πρὸ φωτὸς, παρθένον πρὸ παρθένου,
Νεοῦ πύλαι, δέξασθε τὴν Θεοῦ πύλην.

In idem.

Ex parentibus nobilis in filios gloria derivatur,
sicut a scaturigine in profluentem limpido emanat;
e contrario Anna puellæ filiæ merito gloriatur,
quæ suis in visceribus cælos inhabitantem Deum suscepit.

In Sancta sanctorum.

Lumen lumini, virginem virgini Christo præviam,
templi portæ Dei portam excipite, ad ipsa usque

A Εἰσελθε, αεμνή, μέχρις αὐτῶν ἀδύτων,
Δέχου, προφήτα, Γαβριήλ ὑπηρέτην.

Eis τὸ αὐτό.

Ἐνομά τοι ταῦτα, Ζαχαρία, ἔνομα ταῦτα;
Τίς ποτε θηλυτέρην ἐν ἀδύτοις ἔδρακε παῖδα;
Παῖδα μὲν εἰσοράς; αὐτὰρ ἀδυσώτατον οἶκον,
Τήνδε κόρην ἱερὴν, ἱεροῦ μάθε παμβασιλῆος.

adyta introgredere, veneranda virgo, et cu
o Propheta, ejus individuum famulum Gabrielem accipe.

In idem.

An isthuc legitime facis, an decenter, o Zacharia?
quis unquam in sanctioribus templi partibus puellam
introspectit? vides quidem puellam, sed arca-
num esse domicilium sacratissimi omnium regis,
hanc sacram virginem disce.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ.

MATTHÆUS.

Eis τὸ, Βιβλος Γενέσεως.

Ὅρξ τελώνην, καὶ βλέπεις οἷα γράφει;
Ἀβραάμ υἱὸν τὸν Λόγον δείκνυσί σοι,
Καὶ παῖδα Δαβὶδ τὸν Θεὸν Δαβὶδ λέγει
Ἐν τῇ πρὸς ἡμᾶς σαρκικῇ παρουσίᾳ.

Eis τὸ αὐτό.

Ὅς γενεὴν βροτέην τεκτῆνατο ἄχρονος ἀναξ,
Νῦν γενεαλογίην κατεδέξατο· ἐν δὲ οἱ ἦλθον
Ἄβραάμ Ἰσαάκ τε προπάτορα, τοῖς δ' ἐπι Δαβὶδ,
Κούρη θ' ἀγνωτόκεια κηύσατο ἄρρενος ἄτερ.

Eis τὴν Χριστοῦ γέννησιν.

Ἐπὲρ λόγον τὸ θαῦμα παρθένος κύει,
Ἐπὲρ λόγον τὸ θαῦμα, πλὴν Θεοῦ κύει·
Τοῦτ' αὐτὸ καινὸν, εἰς Θεὸν βρέφος βλέπω,

In hæc verba: Liber Generationis, etc.

Publicam vides, et qualia scriptis mandat intelligis?
Verbum filium esse Abrahamæ tibi demonstrat,
et Deum Davidis, Davidis filium esse pronuntiat,
puta in ea quam nobiscum habuit, carnis præsentia.

In idem.

Qui hominum genus architectatus est, Rex temporis
non obnoxius, nunc prosapiæ ordinem subire dignatus
est, cui obvenerunt in proavos, Abraham, et Isaac,
et ab illis David, et intemerata tandem puella viri
expers eum enixa est.

In Christi Natalem.

O miraculum, quod humanam transcendit mentem!
virgo parit, rationem quidem superat, sed Spiritus
sancti operatione concipit: hoc ipsum inaudium est,
Deum infantem video, novum quidem est, sed minus
mirum, Deum amantem homines intueor.

Τοῦτ' αὐτὸ καινὸν, πλὴν φιλόθρωπον βλ
Eis τὸ αὐτό.

Παρθενικῆς Μαρίας υἱὸν Θεὸν ἐνδοθι φά
Ἄγγελοι, ἀστρολόγοι βουθρέμμονες ἄμ
Μοῦνος ἄγριος ἀναξ, δεινὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων
C Πέφνε βρέφη σύμπαντα, Θεὸν κτανεῖν μενεαίνων.

Eis τὴν εἰς Αἴγυπτον φυγὴν Ἰησοῦ.

Φεύγεις, Ἰησοῦ, τοὺς δὲ δυνάστας τρέμεις;
Φεύγω. Βρατὸς γάρ εἰμι, καὶ φεύγειν θέω,
Ἐνστάτος οὐπω τοῦ χρόνου μοι τοῦ πάθους.
Καὶ φεύγε λατὸν, ἄχρις Ἡρώδης θάνη.

Eis τὸ αὐτό.

Αἴγυπτον σκοτάσσαν ἐπέρχεται, ὦ ἄνα Χριστέ,
Ἄμπλακίης ὄφρα κείθεν ἀπὸ βροτῶν ἄνδρα σώσῃς.

In idem.

Mariæ Virginis divinum Filium, in stabuli tuguriolo repositum angeli, Magi, pastores reverenti adoratione prosecuti sunt: ferus solum tyrannus profunda cogitatione crudelia molitus consilia infantulos victimariis ensibus demessuit, Deum occidere gestiens.

De Christi fuga in Ægyptum.

An tyrannorum insidiis exterritus solum vertis, o Jesu? fugio, cum mortalis sim conditionis, ac mihi fugere incumbat, hora nondum mæ passionis instante. Eia age de cætero lateas, quoad Herodes e vita decesserit.

In idem.

O rex Christe, in caliginosam te confers Ægyptum, ut illinc mortales a scelerum servitute re-

Κούφη δ' ἐν νεφέλῃ καθίζεαι, ὡς μ' ἀναείρης,
Κούφη ἐν νεφέλῃ, σεμνοῦ τ' ἀνὰ πτερόσιν ἀγκάς.

Εἰς τὸ κήρυγμα καὶ τὴν στροφήν Ἰωάννου.

Ἐρημικὰ ζόμπαντα τῷ Ζαχαρίου·
Ἦ γὰρ στολή πέφυκε καμήλου τρίχει,
Τὸ ζῶμα † δέρμα, πλοχμὸς αὐχμηρὸς κόμης,
Βλέμμα βλοσυρὸν, καὶ μετάγνωσις λόγος.

Εἰς τὸ αὐτό.

Νηδύος ἐκ προμολῶν στερεῆς κλυτὸς Ἰωάννης
Γῆν στερεὴν ἔκρησεν, Ἰορδάνου ἀμφὶ δὲ ρείθροις
Ὅχλον ἀπειρίσιον πλυνέσκει εἰς μετάνοιαν.
Δέρκεο θοιμάτιον καὶ τὴν τρίχα, θαῦμα ἰδέσθαι.

Εἰς τὴν βάπτισιν.

Τί δρᾷς, ποταμέ; ποῦ τὰ ρεῖθρά σου στρέφεις;
Οὐκ εἶδα εἰ δρῶ, πλὴν τὴν ἐστῶτα τρέμω·
Οὐχ εἶς γε μὴν ἔστηκεν, εἰς δέ με στρέφει·
Ὅποιοσ οὗτος; τὴν περιστερὰν σκόπει.

Εἰς τὸ αὐτό.

Τίς πόθεν εἶς, ἀρχμῆεν, ὀρέστρε, ἄγριε ἄνερ,
Οὕρεος ἐξ ἀδάτοιο Ἰορδάνου ἀμφὶ ρεῖθρα;
Εἰμὶ θεοῦ Λόγοιο διήκονος, οὐ ἐνὶ κάρῃ
Δεξιτερὴν ἀνάειρα, φόβος δέ με γυῖα ὑπῆλθεν.
Εἰς Χριστὸν πειριζόμενον ὑπὸ τοῦ διαβόλου.
Αἰτεῖς, μιὰρὲ, προσκυνεῖν σοι τὸν Λόγον,
Τὸν προσκυνητὸν ταῖς ἄνω στρατηγίαις·
Κατεγγυᾷς δὲ, πτωχέ, τῆς γῆς τὰ κράτη
Τῷ παμβασιλεῖ. Τῆς ἀναιδείας ὄσης!

trahas sedes item in nube levi, ut me sursum at-
tollas, inter adorandi Patris ulnas admittendum.

De Joannis prædicatione ac vestitu.

Omnia, quæ in Zachariæ filio sunt meram soli-
tudinem redolent; vestis enim ex pilis cameli con-
texta est, ex pelle zona; horrent impexi capillorum
flocci, severus oculus, sermo denique pœnitentiam
resonat.

In idem.

Ex sterili egressus utero famosissimus Joannes
steriles incoluit terras, quas Jordanis fluentum in-
tercepit, ubi numerosissimam populi turbam in
pœnitentiam lavit: vestitum e pilis et hirsutem
considera; ipso aspectu miraculum excitat.

In baptismum.

Quid rei est, o flumen? quo fluente tua retror-
sum convertis? quid a me fiat sum nescius, sed vi-
rum prope astan em vereor: nec unus quidem astat, D
sed unus me retrocedere cogit: qualis porro iste?
columbam obtinere: tum rescies.

In idem.

Quis unde te pedes, o agrestis et squallide mon-
ticolæ, e desertis adveniens collibus, quos Jordanis
suius interlabitur? Sum divini verbi minister, in
cujus caput, inter baptizandum, manus extuli; meos-
que subit artus formido.

In Christum a dæmone tentatum.

Ambis, o sceleste, ab ipso adorari divino Verbo,
qui militiæ cœlesti adorandus est; et qui tuto in-
dignus es, universæ terræ ditionem polliceris om-
nium regi: proh! quantum temeritatis et impru-
dentis.

A *Εἰς τὸ αὐτό.*

Ἄδαμον ἀρχιγένεθλον ἦ ἐνὶ κάββαλα πάλῃ
δαίμων. Αὐτὰρ δ' μιν τρισσῆσι παλαισμοσύνῃσι
λοῖσθος Ἄδῃμ ἐνάριξ, καὶ ἐννομον ἤρατο κάρτος·
Τριστοῖς γὰρ τ' ἀέθλοισι παλαιστρικό; ἔμμορε νί-
[κη].

Εἰς τὸν λαθόντα ὑπὸ τῆς ἀφῆς Χριστοῦ λεπρόν.

Τὸν λεπρόν ἀκάθαρτον ὄντα τῷ νόμῳ
Χεῖρὶ κρατεῖς σὺ. καὶ θεραπεύεις, Λόγε.
Οὐ γὰρ κατῆλθες τῷ κεκαθαρισμένῳ,
Τῇ δ' ἐθνικῇ, μάλιστα λέπρῳ, καρδίῃ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Νῦν μὲν ἕνα Χριστοῦ καθήρατο δάκτυλα λεπρόν·
B Ἄλλ' ὅτ' ἐπὶ σταυροῖο τεθήσεται, οὐχ ἕνα μόνον,
φύσιν ἄλλῃ δ' ἰήσῃθ' ἄλλῃ λέπρῃν περ' εὐούσαν.

Ἄψαι κάμοῦ, Χριστέ, νοθὸς δ' ἀπὸ λέπραν ἀειρον.

Εἰς τὸ πρὸς τὴν περθερὰν τοῦ Πέτρου θαῦμα.

Ἦλθες βαλεῖν πῦρ, ὡς ἔφης, εἰς τὸν βίον,
Ἄλλ' ὡς ὄρῳ, πῦρ μᾶλλον ἐκβάλλεις, Λόγε,
Τὸ πυρεταῖνον ὑγιάζων σαρκίον.

Ὅναίο ταῦτα τῆς μαθητείας, Πέτρε.

Εἰς τὸ αὐτό.

Νῦν μὲν Χριστὸν ἀνακτα, Πέτρε, προκαλίζεο ἡ-
[τρὸν,

Πυρετὸν ἔφρα δάκτον ἐσαύοι φύξιμος αὔρα·

Σκιά δέ † σου μετόπισθε τροπώσεται ἔθνεα νοούσων,

Ἐν δὲ χιτῶν νεκύεσσι πόροι βιοθρέμμονα πνοῆν.

In idem.

C Antiquum Adamum unius luctæ congressu pro-
stravit dæmon; sed tribus eum dimicationibus no-
vus debellavit Adam legitimam, ut in palæstra,
victoriam sortitus; tribus enim præliis generosus
pugil palmam consecutus est.

*In leprosum ex sola Christi attractione
convalescentem.*

Eum, qui pollutus lege ipsa judicatus est, manu
prehensum sanitati restituis, o Verbum; nec enim
eorum, qui mundi sunt, gratia, in terras descen-
disti, sed pro animabus idololatria, quæ tota lepra
est, infectis.

In idem.

Hunc quidem Christi manus unum mundavit le-
prosum; sed ubi ligno configitur, non uni solum,
verum toti naturæ medicabitur, quæ tota lepra per-
fusa est. meetiam, Christe, tangito, et a mea animo
lepram erade.

De miraculo erga secrum Petri.

Ignem missurus in vitam venisti, uti dicebas;
sed, ut video, ignem pollus amoliris, o Verbum,
dum inardescens febri cuticulam sanas: ex hac
disciplina macte esto virtutibus, o Petre.

In idem.

Nunc quidem Christum regem in medicum evo-
cas, o Petre, quo depellendi ardoris vim habens
aura vehementem febriam refrigeret: tua vero um-
bra non ita multo post morborum fugare multitu-
dinem, tuaque tunica vitalem conferre spiritum
poterit.

Εἰς τὸ, Αἱ ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσιν, ὁ δὲ Υἱὸς Ἀ
ἀνθρώπου οὐκ ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλῖναι.
Φῆς οὐκ ἔχειν ποῦ τὴν κέραν, Χριστέ, κλίνης,
Σαφές τὸ ῥητόν· ἡ γὰρ ἐνθεὸς φύσις,
Ἡ σὴ κεφαλὴ τοῦ Θεανθρώπου Λόγου
Οὐκ ἂν κλιθῆ ποῦ· καὶ γὰρ ἀκλινεστάτη.

Εἰς τὸ αὐτό.

Φωλεὸν ἀμφι μένουσιν ἀλώπεκες, ἐν δὲ πετεινῶν
Οὐρανίων γενέθλη· Χριστὸς δ' ἓνα πῆχυν ἀρούρης
Ἐς δόμον οὐ φορέει. Τί πρὸς τάδε φαίεν ἐκαίνοι,
Οἱ χρυσοῦν δομέουσιν ὑπείροχον ὕψιον οἶκον;

Εἰς τὸν ἐν θαλάσῃ ὕπνον Χριστοῦ.

Ὁ δεσποτικὸς ὕπνος ἀρρήτω λόγῳ
Ἵπνεῦσαν ἐξύπνισε τὴν ἄλμην τότε·
Ἡ δ' ἐξέγερσις ἔμπαλιν τοῦ Δεσπότη
Τὸ τῆς θαλάσσης ἐξεκοίμισε πλάτος.

Εἰς τὸ αὐτό.

Χριστὸς μὲν παλάμῃσιν ἐέρξατο πάντα ἀήτας·
Τοῦ δ' ἔτ' ἐνὶ βλεφάρῳσι γλυκὺς περιχόμενος ὕπνος
Πεῖσ' ἔλθειν βορέην· ὁ δ' ἀπέπτατο, καδδ' ἄλα τύψα·
Χριστοῦ δ' ἐγρομένου κείνος πάλιν ἐνδον ἐέρχθη.

Ἰς τὸ ἐν Γαδάρῳι θαῦμα.

Τὴν τοῦ Σατάν, ἀνθρωπε, μανίαν βλέπε.
Ὁ γὰρ ἀπάγχων τῶν συῶν τὰς ἀγέλας
Τί λοιπὸν ἂν δράσειεν εἰς βροτοὺς ἢ βλάβῃ;
Ὡς χοῖρος οὖν ζῶν σωφρονίζου τῷ τύπῳ.

n id : Vulpes foveas habent, Filius autem hominis non habet ubi caput reclinet.

Ais te non habere ubi caput reclines, o Christe, manifesto loqueris; natura enim divina, quæ tuum incarnati Verbi caput est, nusquam reclinari sustinet; est enim immota.

In idem.

In lustris diversantur vulpes, in loculamentis præterea suis habitat aerea volucrum turba; sed Christus ne unum quidem terræ cubitum in domicilium possidet. Ad hæc quid dicere habeant illi, qui auro superbas et editissimas domos exædificant?

De Christo super mare dormiente.

Domini somnus, inenarrabili quidem, et arcano jussu, torpens et quietum mare statim expergescit; rursum vero Domini expergefatio maris æquora D somno sopivit.

In idem.

Christus omnes elata manu procellas compe-scuerat; somnus vero, qui in ejus oculos suavissimus irrepsit, excivit boream, qui involans mare turbini-bus pulsavit; sed expergefatio rursum Christo in antra sua retrusus est.

De miraculo apud Gerasenos edito.

Satanæ quanta sit rabies expende, o homo! Qui enim vel ipsos porcorum greges excruciat, quid, quo dispendium mortalibus inferat, de cætero moliturus est? Tu igitur, qui porcorum more vivis, hoc exemplo resipisce.

Εἰς τὸ αὐτό.

Συβῶνται, ποῦ φεύγετε, τοὺς δὲ σῶας λίπετ' αὐτοῦ,
Τὸν λεγεὼ δεδίαμεν, ἀτάσθαλός ἐστι γενέθλη·
Ἄγγετο συβόσιον, καδδ' ἔρχετο πυθμένα λίμνης.
Οὐδ' οὐπω λεγεῶνα κορέσσετε, ἀγγόμενοι περ.

Εἰς Ματθαίου κλήσιν.

Τί τοῦτο, Χριστέ; τοῖς τελῶναις συγκάθη,
Τί τοῦτο καινόν; ἀλλὰ καὶ συνεσθίω·
Ματθαῖος οὗτος οὐ τελώνης ἐστὶ σοι;
Ἐμοὶ δὲ πολλῶν βελτίων γραμματέων.

Εἰς τὸ αὐτό.

Χαίρετε, ἀμπλακίεργοι, θαρσέετ', ἔθνε' ἀλιτρῶν·
Χριστὸς ἀλιτροβίοισι μεθίξεται, ἡδέ τε δειπνεῖ.
Ματθαῖον καταθρεῖτε· ἔην πάρος ἀμφὶ τελῶναις,
Nῦν δὲ Χριστὸν ἀνακτα συνέστιον ἔσχεν ἐν οἴκῳ.

Εἰς Χριστὸν ἀνιστῶντα τὴν θυγατέρα τοῦ ἀρχισυναγώγου.

Σὺ καὶ θανατοῖς, καὶ πάλιν ζωῆς λόγῳ.
Ζωῆς δὲ μᾶλλον ἢ θανατοῖς, Χριστέ μου.
Ὁ δ' ἀρχισυναγώγος εἰς μαρτυρίαν,
Βιοῦν τὸ θυγάτριον ἔμπαλιν βλέπων.

Εἰς τὸ αὐτό.

Μὴ θρηνεῖτε, γυναῖκες, ὕπνοι τὸ κοράσιον· ὕπνοι,
Ἵπνοι, οὐδέ τ' ἔλωλεν. Ὑμεῖς κενεῶς δὲ γελᾶτε.
Ἐγρεό μοι, κόριον, καὶ αἰθέρα δέρκεο δίον.
Ἀρχισυναγώγοιο πατρὸς σέο πίστις ἀμύμων.

In idem.

Quo, porculatores, relictis ibi suis, aufugitis! Dæmonum legionem pertimescimus, exitiale genus est; grex ovium suffocatus in marinæ paludis fundum præceps datus est. Quamvis et ipsa vos enecet, nondum tamen legionem saturabit.

De Matthæi vocatione.

Quid isthuc est, o Christe, una cum publicanis accumbis? Quid hoc novi est? imo et illis convescor. At Matthæus ipse numquid tibi publicani instar est? Imo pluribus eum scribis meliorem censeo.

In idem.

Gaudete, nefarii, confidite, nocentum multitudo, nunc una cum peccatoribus assidet et epulatur Christus: Matthæum conspiciete, antehac publicanorum numero accensum, Christum nunc Regem dom! convivantem excepit.

De Christo principis Synagogæ filiam in vitam revocante.

Ad unum verbum vitam aufers ac revocas, Christe mi, sed in vitam proclivius, quam in mortem traducis; fidem mihi testis astruat Synagoga princeps qui viventis denuo filia conspectu fruitur.

In idem.

Parcite lacrymari, mulieres, puella dormit. Dormit? Quasi vero: ipsa dormit, nec obiit, et vos perperam quidem ridetis. Exsurge, puella, divinum æthera contemplare, ob Synagogæ principis, parentis tui, fidem laudabilem

Εἰς τὴν αἰμόρρουν.

Ὁ πιστις ὀρθή, πιστις ἀκραιφνεστάτη |
 Δι' ἧς βροτοὶ κλέπτουσι τὴν σωτηρίαν.
 Ἄλλ' οὐ λάληθας, κἂν λαθεῖν δοκῆς, γύναι·
 Τὸν γὰρ πανόπτην πῶς λαθεῖν δύναϊτό τις;

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἀσθενὲς ἦσθα γύναιον, ἀτὰρ κρατερὸν κατὰ πίστιν,
 Καὶ δοιοὶ προχέοντο ῥόοι σέθεν ἐκπιδύοντες,
 Αἵματος εἰς, ἄλλος δέ τε πιστιος ἐς πολὺ μείζων·
 Ἐνθεν ὁ καῖνον ξήρανε, καὶ λάβεν οὖνομα δῖον,

*Εἰς τὴν διαγωγὴν τῶν ἀποστόλων, καὶ τὴν τοῦ-
 τῶν ἀποστολῆν.*

Καινοὺς στρατηγούς, καὶ βασιλέα βλέπε·
 Ὁ μὲν κλίναί που τὴν κεφαλὴν οὐκ ἔχει·
 Οἱ δ' εἰς μάχην ὀρμῶσι γυμνῶ σαρκίῳ.
 Ἐπειτα τί; ζωγροῦσι τὴν οἰκουμένην.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἴπποις μὲν καὶ ὄχεσφι, καὶ ἀσπίσιν ὀμφαλοέσσαις,
 Χιλκῶ τε, χρυσῶ τε, καὶ ἀνδράσιν ἵπποκορουσταῖς,
 Στρατηγούς κοσμοῦσιν ἐπιχθόνιοι βασιλῆες·
 Γυμνὸς δὲ Χριστοῦ λάβε στρατὸς ἔθνεα πάντα.

Εἰς τὸ κατὰ τὸν ξηρόχειρα θαῦμα.

Ὡς ἐξανιστᾶς ἐκ τάφων νεκρὸς ὄλους,
 Οὕτως ἀνιστᾶς καὶ νεκρὰ βροτῶν μέλη.
 Ὁ ξηρόχειρ δὲ μάρτυς ἐστὶ μοι, Δόγε,
 Γῆν νεκρὰν αὐθις εὐπετῶς κινῶν χεῖρα.

Εἰς τὸ αὐτό.

Κελευός ἐξ ἀγίου προθορῶν λόγος οἷα κελεύει·

In Hæmorrhoidissam.

O recta fides, fides sincerissima ! qua mortales salutem furtive rapiunt : sed quæ sis Christum non latet, quamvis eum latere credas, o mulier, eum enim qui oculatissime lustrat omnia, quid præterire potest ?

In idem.

Eras valetudine infirma, mulier, sed fide valentissima, duoque ex te scaturientes exundabant rivuli, sanguinis alter, alter fidei longe nobilior ; exinde, sanguinis fluxum fides exsiccavit, a Deo laudem promerita.

De vitæ instituto, et missione apostolorum.

Novos intueri duces, et novum Regem : hic quidem non habet ubi caput reclinet, illi inermi corpore in pugnam prodeunt. Quid tum postea ? Terræ habitabilis animas invadunt.

In idem.

Et equis et curribus, et clypeis umbilicatis, et cre, et auro, galeatis denique militibus suos intruunt duces terreni imperatores ; sed nudus Christi exercitus infinitas gentes expugnavit.

De miraculo in hominem manu aridum præstito.

Sicut integra cadavera e monumentis excitas, sic et exanima mortalium membra restauras ; is, cui manus aruerat, mihi testis est, o Verbum, non ægre an movens manum, omni prius sensu defectam.

In idem.

Ex divino prosilicis ore sermo sic imperat : Ex-

A Χεῖρ ξηρὰ, προτάθητι, καὶ ἄπτεο, πάντα δ' ἐνίργει.

Ἡ δ' εὐθὺς προτέτατο, καὶ ἤπτετο, πάντα δ' ἐνήργει.

Ἡ ῥα καὶ ἀμφὶ χέρεσσιν ὑπ' ὀβασα, Χριστὲ, φυ-
 [ταύεις

Εἰς τὸ, Ὅτι ἐν Βεελζεβούλ ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια.

Ὁ φυγαδευτὴς δαιμόνων, γραμματέες,
 Ὑμῖν καλεῖται δαιμονῶν ; Φεῦ τοῦ λόγου !
 Καὶ τίς γ' ἂν ὁμῶν δαιμονίζοιτο πλέον,
 Τὰ δαιμονώδη ταῦτα τολμώντων λέγειν ;

Εἰς τὸ αὐτό.

Δαιμονίων λεγεῶνας ἀπήλασε τηλόθι Χριστὸς
 Ἐν Γαδάρσι ἐπιτάχθη, χοίροφι δ' ὤρσει φυγόντα·
 Δαιμονιῶντα δ' ἔφαν γραμματέες αὐτὸν ἐκείνον.
 Ἄρ' οὐχὶ σφιν ἐμήνισεν ἄγριος, ὧ ξένης, δαίμων ;

Εἰς τοὺς αἰτοῦντας σημεῖον.

B Σημεῖον αἰτεῖς, γραμματεῦ, τὸν Δεσπότην.

Ὁ τυφλὸς οὐ σημεῖον ἐμβλέψας πάλιν ;

Ὁ κωφὸς οὐ σημεῖον ἀκούσας πάλιν ;

Ὅντως φθόνος τὸ πρᾶγμα, καὶ φθόνου λόγος.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἡελιοιο φῶς καὶ αἰθέρα δέρκετο τυφλός·
 Ἐν δὲ τε κωφὸς ἀκούσε· ῥόος δ' ἐπὶ αἵματος ἔστη·
 Καὶ λεγεῶν ἐπτηξε, νεκρὸς δ' ἀνατέκθορε τύμβου.
 Γραμματέες, τί πλέον σημήιον ἄμμιν ἀρέσσει ;

*Εἰς τὸ, Μήτηρ μου, καὶ ἀδελφοί μου, οἱ ποιοῦν-
 τες τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.*

Ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπε, καὶ φαύλου γένους,
 Θέλεις ἀνυψώσω σε πρὸς λαμπρὸν γένος ;

C tenditor, arida manus, et sensus operationisque potens effictor ; quæ statim porrecta, necnon et tactu, et omni operatione functa est. Num et auritas etiam manus efficit, o Christe ?

In illud : Quoniam in Beelzebub dæmonia ejicit.

Qui fugat dæmones, o scribæ, væ ! quid dicitis ? a vobis dæmonio correptus dicitur ; quis vobis magis lymphatus insauiat, qui hæc diabolica audetis effutire ?

In idem.

Dæmonum legiones procul exegit Christus apud Gerasenos, et jussu suo in porcorum gregem profugos intulit ; sed ipsum a dæmone arreptum garriebant Scribæ : Annon magis, o hospes, ferus illis Satanas erat infensus ?

In eos qui signum petebant.

A Domino signum quæris, o Scriba ; annon in cæco deintegro vidente signum est ? annon item in surdo rursus audiente signum est ? omnino quod facitis, ac dicitis, invidentiam præ se fert.

In idem.

Lumine solis ac ætheris aspectu donatus est cæcus ; audivit præterea surdus ; sanguinis item fluxus stetit ; inhorruit dæmonum legio ; e tumultu prorupit mortuus ; quod amplius signum probaturi estis, o Scribæ ?

In id : Mater mea, et fratres mei, qui faciunt voluntatem Patris mei.

O infelix homuncio, et ex vili origine procreatus, vis te ad illustre genus proveham ? Dei rite volun-

Τὸ τοῦ Θεοῦ θέλημα πράττε γνησίως,
Καὶ τοῦ Θεοῦ, γίνωσκε, συγγενῆς γέννη.

Εἰς τὸ αὐτό.

Οὐ γενεῆθεν ἀνὴρ παρὰ Χριστῷ ἔμμορε † τιμῆς;
Οὐδέ τε θηλυτέρη μέγα πόντια ἐνθεν ἐδίχθη;
Κεῖνος ἀδελφεός ἐστι Θεοῦ, γενέτις δὲ τε κείνη,
Οἷ † σφε λόγους τελέουσι, καὶ ἔνδικα † Θεομὰ ποι-
[οῦσιν.

*Εἰς τὸν Χριστὸν ἀπὸ τοῦ πλοίου διδάσκοντα
τοὺς ἐν τῷ αἰγιαλῷ.*

Ἐφ' ὕδάτων, λέγουσι, φωνή Κυρίου·
Τὸ πλοῖον ἀθρεῖς, τὸν διδάσκαλον βλέπεις·
Τὸν αἰγιαλὸν τοιγαροῦν δραμῶν φθάσον,
Καὶ τῆς σοφῆς ἄκουε διδασκαλίας.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ὁ πέλεκυς μακάριος, ὦ οὖρεος ἐνθεος ὕλη!
Εὐτυχέες δρυτόμοι! ναυπηγῶν δάκτυλα κεδνά!
Οἷ τόδε † λέμβος ἔθεσθε θαλασσοπύρον καλλιγομφον,
Ὁ Θεὸς ἐμβεβαῶς διδάσκαλος ὤπασε γῆρυν.

Εἰς τὴν ἀποτομὴν Ἰωάννου.

Ὁ κοῦφος ἀναξ, μιὰρὰς δοῦλος κόρης!
Ὁ μωρὸς ὄρκος συμμερίζων τὸ κράτος!
Ὁ δειπνὸν αἰσχρὸν αἵματος χλωροῦ πνέον!
Ὁ νεκρὸς ἔμπνους, καὶ τὸ μῦθος δεικνύων!

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἡ γένεσις βιότου καὶ ζωῆς ἐπλετο ρίζα,
Πράξε φόνον δ' Ἡρώδης ἐν τελετῇ γενεσίων·
Οἴνου δὲ κρητῆρα κεράσσατο αἵματι θερμῷ.

iatem exsequere, ac scito te consanguineum Dei eva- C
surum.

In idem.

Annon qui ex cognatione Christi erat, ab eo glo-
riam consequabatur? annon et ejus mater impendit
venerabilis inde ostensa est? Est ita sane; sed ille
verus Dei frater, et illa mater est, qui ejus sermo-
nibus obsecuti, justa Dei decreta exsequuntur.

*In Christum eos, qui stabant in ripa, e
navigio docentem.*

Vox Domini super aquas, inquit Psalms: Navi-
colam vides, præceptorem intueris, quare auctor
suum, ut ripam currendo prior occupes, et sapien-
tissimas docentis præceptiones auscultes.

In idem.

O perbeata securis! o divina montis silva! o fabri D
lignarii felices! o naupagorum gloriosæ manus!
qui hunc lembum, maria sulcantem, clavis pulchre
compactum ædificastis, in quem conscendens Deus,
præceptoris instar vocem extulit.

In Joannem collo truncatum.

O levissime princeps, scelestæ puellæ nequiter
inserviens! heu stolidum sacramentum, imperii po-
testatem dispertiens! heu convivii fœditatem! quo
decolor anhelatur sanguis, heu spirans cadaver!
Herodis scelus arguens.

In idem.

Dies vitæ natalis et primordium erat, cum Hero-
des in solemnibus natalium ceremoniis cædem

A Οὐχ ὁ θανὼν εἰγήσε· λυγίζεο, μαχλὰς ἀσελγῆς.

Εἰς τὸ κατὰ τοὺς πέντε ἄρτους θαῦμα.

Ὁ μάννα τὴ πρὶν εἰς Ἰουδαίους βρέχων
Νῦν ἐκ μόνης ἔθρεψεν ἄρτων πεντάδος
Τὴν πεντακισχιλίον ἀνδρῶν ἀγέλην·
Καὶ τοὺς κοφίνους τῆς περισσείας ὄρα.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἐντερα οὐκ ἐπέδθησε τροφήν, τάπερ ἐνδοθι κεῖθι
Χριστός, ὅτε βραχέεσσιν ἀπείρονας ἔτρεφεν ἄρτοις,
Τὰς δὲ τροφὰς ἀύξησε· τὰ δ' ἄγγεα ἐπλετο μάρτυς,
Οἷς τὰ γε λείψαν' ἔερκτο, πέλεν δὲ τε δώδεκα πάντα.

*Εἰς τὸν ἐν θαλάσῃ περίπατον Χριστοῦ καὶ
Πέτρου.*

Ἥλιος καθ' ὕγρῶν, θαυματουργία μία·
B Συνῆλθέ σοι καὶ Πέτρος, αὐτῆ δευτέρα·
Ἐσωσας αὐτὸν ἐκ βυθῶν, αὐτῆ τρίτη·
Τοὺς ἀνέμους ἔπαυσας, αὐτῆ λισθία.

Εἰς τὸ αὐτό.

Πέτρος ὑπὲρ νότιο θαλάσσης, Πέτρε, πορεύη;
Πεζός. Ἄτάρ τίς τοι πτέρ' ἐνάρσια θῆκε ποδῶν,
Ἥ τίς ἀπ' ὠρανόθεν δολιχὴν σειρὴν προπατάσας
Ἐκ κεφαλῆς ἀνέχει σε; Τὸν ἐγγύθι δέρκεο Χριστόν.

Εἰς τὴν Χανααν.

Ὁ Χριστὸς ἄρτος· Ἰσραὴλ παῖς Κυρίου·
Ἡ δ' ἐθνικὴ σύμπασα πατριὰ κύων.
Ὁ πιεῖ; τὸν ἄρτον ἀφρόνω; ἀπεστράφη·
Ὁ δ' ὄν κύων βέβρωκεν αὐτὸν ἀσμένως.

commisit, viniq̄ue pateram calido libavit sanguine; nec occisus tacuit, nude impudica meretrix contor-
quebatur.

De miraculo quinque panum.

Qui prius in Judæos manna depluebat, nunc ex
quinis tantum refecit panibus quinque millium
hominum turbam: residuos e convivio cophinos
intuere.

In idem.

Populi viscera omne non continuerunt alimentum,
quod iotus ingerebat Christus, cum paucis panibus
innumeros pavit homines, multiplicatione alimenti
facta; testes mihi sunt cophini duodecim numero,
quibus prandii reliquæ sunt repositæ.

De Christi et Petri super mare ambulatione.

Per mare deambulasti, primum miraculum; tecum
ambulavit et Petrus, hoc secundum; eum ex imo
maris eripuisti gurgite, hoc tertium; quodque po-
stremum est, ventorum turbines sedasti.

In idem.

Pedes in suprema unda gradum facis, o Petre?
quis porro commodas tuis pedibus alas aptavit?
vel quis prolixam e cælo catenam pratendens, te ca-
pite sustentat? proxime juvantem Christum intuere.

In Chananæam.

Panis Christus est; populus Israelita filius fami-
lias; universa ethnicorum familia canis, jam vero
filius panem fastidiosissime aversatus est: quo
factum, ut libentissime tandem canis comederit.

Εἰς τὸ αὐτό.

Οἱ κύνες εὐνοοῦσιν ἀγαθοῖς ἀρτοδότῃσι,
Μνημοσύνην κεύθουσιν ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι.
Καὶ σὺ ῥα, Χαναάνιτις, διὰ ταῦτ' ὀνομάζεο κύων,
Ἐν δὲ τὸν ἄρτον ἅπαντα κατέσθιε πιστὴ ἐοῦσα.

Εἰς τὸ, Τίνα μὲ λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι εἶναι; καὶ εἰς τὴν Πέτρου ἀπόκρισιν.

Μακάριο; εἰ Πέτρε, συλλαβῶν τόσων
Ἐνοούμενος τὴν κλεῖδα τῆς ἄνω πύλης,
Καλούμενος δὲ Πέτρος, ὃς πρῶτην Σίμων,
Τὸ πᾶν δὲ δεσμῶν, καὶ τὸ πᾶν λύων πάλιν.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἄνθρωποι σε χαμαιφρονες Ἡλιῦ οἱ μὲν ἔφασαν,
Οἱ δὲ τ' Ἰωάννην, οἱ δ' ἔμπαλιν Ἰερεμίαν·
Αὐτὰρ ὁ Χριστὸν ἔλεξε Θεοῦ Πατρὸς Υἱὸν Πέτρος.
Κλητῆδας ἔνθεν ἔδεκτο, καὶ οὐρυνδὸν εὐρὺν ἔχουσιν.

Εἰς τὴν μεταμόρφωσιν.

Ὅρᾳς τὸ θαδῶρ; Οὐχ ὄρῳ. Τίνα τρόπον;
Τοῦ φωτὸς ἡ χύσις με κωλύει βλέπειν.
Ὅρθῳς ἔλεξας· οὐδὲ γὰρ Ἰωάννης
Ἰδεῖν ἔκαρτέρησαν, ἀλλ' ὑπεστάλη.

Εἰς τὸ αὐτό.

Τρεῖς μὲν ἄνω λαλέουσι θαδῶρ ἀνά ἄκρα κόρυμβα·
Ἐκ δ' ἄρα τοῦ μεσάτοιο φῶς ἀναδέδρομε θείον.
Τρεῖς δὲ πέσον πρανέες ποτὶ πέζαν οὐρεὸς ἀκρῆν·
Ἐν δ' ἄρα τῷ μεσάτῳ πλείων χύτο φωτὸς ἀπορρώξ.

Εἰς τὸ κατὰ τὸν σεληνιαζόμενον θαῦμα.

Ἄνθρωπε, μὴ κέκραχθι. Ναὶ κράξω μέγα·

In idem.

Canes grata sunt erga eos indole, a quibus sibi
præbitus est panis, beneficii memoriam fideliter re-
tinent; eapropter, o Chanaanæa, canis appelleris,
cumque Domino fidelissima sis, panem comedas.

*In id: Quem me esse dicunt homines? deque
Petri responsione.*

Ob paucula, quæ respondisti verba, perbeatus es,
o Petre, quibus cælestis januæ clavem mercaus es,
Petri nomine, paulo ante vocatus Simon, indigita-
tus; cujus virtute ligas ac solvis universa.

In idem.

Hominum, qui terrena sapiunt, te quidem alii
Eliam, alii Joannem, alii denique Jeremiam dix-
erunt, o Christe: sed te Dei Patris Filium pronun-
tiavit Petrus; inde claves, quæ immensos continent
cælos, accepit.

De transfiguratione.

Montem Thabor oculorum sensu assequeris. ne-
quaquam. Quid ita? Luminis effusio videre me prohi-
bet. Rite loqueris, nec ipse Joannes in monte videre
sustinuit, sed præ formidine refugit.

In idem.

Tres quidem in summo Thaboris fastigio sermo-
nes conserunt; et a Christo, qui medius est, divi-
nus prosiliit fulgor: tres item proni ceciderunt in
extrema montis crepidine; inque Petrum, qui me-
dius, major luminis emanatio transfusa est.

De miraculo erga lunaticum facto.

Ne vociferator, o homo. Imo contentius vocifera-
bor; nec enim laboras tantum a dæmone pati filium

A Πάσχεις γὰρ οἷα δαιμονῶ μαι τὸ βρέφος.

Καὶ ψηλαφᾷς τί τὸν διδάσκαλον, ξένε;

Ἐχεις ὄναιτεῖς, ἐγγὺς ἡ σωτηρία.

Εἰς τὸ αὐτό.

Τίπτει, Σατὰν κακόμητι, τὸν ἄθλιον αἰς πυρὰ βάλλεις;

Εἰς πυρὰ καὶ ὕδατα κρυάεντα, ὅπως μιν ὀλέσῃ;

Κληρονόμος δαίτης σὺ καμίνου ἔπλεο, ληστῆ,

Αὐτὰρ ὁ κληρονόμος βασιλείας ἔπλετο θείας.

Εἰς τὴν τοῦ κήνσου ἀπόδοσιν.

Ἰχθὺς τὸ φασκάλιον ἔστι τῷ Λόγῳ.

Ἄγκιστρον αἱ κλεῖς, εἰς στατῆρ τὸ χρυσίον·

Ἐμβαλλε τὰς κλεῖς, Πέτρε, τὴν γάζαν λύε,

Ἐκβαλλε τὸν στατῆρα, τὸν κήνσον δίδου.

Εἰς τὸ αὐτό.

B Ἡ ῥ' ὄγ' ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἐκεύθετο ἰχθύϊ κήνσος,

Καὶ μιν εἶδες ἄνω διὰ μακροῦ βένθεος ἄλμης;

Ἡ σὺ μιν ἀμφιχάραξας ἄμα προστάγματι θείῳ

Ἰγρῷ ἐνὶ σπλάγχνῳ ἀλιθρέμμονος ἰχθύος, ἄναξ;

Εἰς τὸν νομικὸν πλούσιον.

Ὁ χρυσὲ, κακὸν ἄμαχον, κακὸν μέγα!

Δι' ὃν κεκινδύνευκε τὴν σωτηρίαν

Ὁ τῶν νομικῶν ἐντολῶν πασῶν φύλαξ.

Μὴ μοι γένοιτο πλοῦτος, ἂν στερῆ Θεοῦ!

Εἰς τὸ αὐτό.

Ὁφθαλμοί, ὦ πλούσιε, πενέστερος ἔμμεν ἀπάντων·

Ὁφθαλμοί ἐνδεέεσσι συνιζέμεν ἀνθρώποισι,

Μηδὲ κομᾶν χρυσοῖο ταλάντεσιν, ὃς σε κολουεῖ

Χριστῷ ἄμ' ἐλθέμεναι, σταυρὸν δ' ἀνά ὤμον ἀρέσθαι.

C meum. Quid te obtrudendo præceptorem veias, o peregrine? Votorum tuorum compos factus es, in proximo salus affulget.

In idem:

Quorsum, versute dæmon, in ignes miserrimum præcipitas, et in aquas frigore horrentes? Quo eum conficias scilicet: tu ardentissimæ fornacis hæres factus es, o trifurcifer; iste regni cælestis possessionem iniit.

In tributî solutionem.

Piscis marsupij instar est Verbo Christo, namus instar clavium, siclus instar auri; hamum, quæ tuæ sunt claves, immitte, o Petre, solve marsupium, staterem producto, ac tandem tributum præbe.

In idem.

D An in piscis interaneis hic delitescerat nummus, et eum desursum in maris profundo deprehendisti? an a te, divino mandato, insertus est, o Rex Chri-te, sub humidis piscis marini visceribus?

In divitem legis observatorem.

O malum ingens et ineluctabile, auri tenacitas! quo in salutis suæ discrimen vocatus est, qui legales omnes præceptiones rite observaverat: ne mihi affluant divitiæ, siquidem Dei privent aspectu.

In idem.

Bene tecum actum foret, si omnium pauperissimus fuisses; debuisses in plebeiorum hominum serie recenseri, nec auri talentis superbire, quæ tibi sunt impedimento, quo minus Christum sequaris, et humeris crucem hauries.

Eis tēn βαλοφόρον.

Ναί, παῖδες, εἰς ἕλεγον ἀνδρῶν ἀφρόνιον
Κλάδη φοροῦντες † εὐλογεῖτε τὸν Λόγον·
Ναί στρώνετε ξύμπαντα τοῖς πέπλοις τόπον,
Ὡς μηδὲ γῆς ὁ πῶλος αὐτῆς θιγγάνοι.

Eis τὸ αὐτό.

Οὐ ποτ' ἀνακτα δέδορκας ὑπὲρ πῶλου ἀδμήτος;
Κέλητα, βρεφέεσαι κροτούμανον ἀρτιγενέεσαι,
Πτορθία χερσίν ἔχουσιν ἐλαίης ἡδὲ κυπείρου;
Χριστὸν ἀνακτα θέασαι ὑπεῖρ ἔνου ἄρτι βεβῶτα.
*Eis τὸν Χριστὸν ἐξελευνόντα τοὺς θεοκαπήλους
τοῦ ἱεροῦ.*

Ναί τύπτε, ναί κολάζε τῷ φραγγελίῳ
Τοὺς κολλυβιστάς τοὺς περιστερεμπόρους·
Τοῦ γὰρ Πατρὸς σου καὶ Θεοῦ τὴν οἰκίαν
Ποιοῦσιν οἶκον ἐμπορίου, Χριστέ μου.

Eis τὸ αὐτό.

Οὐ προβάτων τε, βοῶν τε, παλειάδων τ' ἐρατεινῶν
Οἶκος ὄδ', ἀλλὰ τ' ἀνακτος ἐμοῦ Πατρὸς, ἔμποροι,
[οἶκος·

Ἔξιτε, ἢ ῥ' ὁμῶν περὶ ὤμους τόμμα βαλοίμην
Σχολίῳ ἐνὶ πλοκερῆ, κατὰ δὲ χροῶα καλὸν ἰάψω.

Eis tēn ἐξ ἐπιταγῆς Χριστοῦ ξηρανθεῖσαν συκῆν.
Πεινῶ Θεός σου, λῆστε, τὴν σωτηρίαν,
Φαγεῖν δὲ καρπὸν ἀρετῆς ἐκ σοῦ θέλει·
Σὺ γοῦν συκῆ γένοιτο καρπιμωτάτη,
Μὴ καταραθῆς, καὶ ψεγῆς παραυτίκα.

Eis τὸ αὐτό.

Τίπτε συκῆν ἀρήσας, οὐνεχ' οἱ ὤλετο καρπός;

In Ramorum diem.

Eia, pueri, ad coarguenda male cordatorum hominum flagitia, oblatis ramis Deo gratias agite; heus! omnem vestimentis viam sternite, ut ne pullus quidem asini terræ solum attingat.

In idem.

Numquamne regem vidisti super pullo indomito sedentem, recens natorum infantium plausu exceptum, præ manibus oleæ ramos et junci marini circumferentiam? Christum regem contemplant asino nunc insidentem.

De Christo sacrilegos e templo nundinatores ejiciente.

Age cædite, eia flagellis animadvertite in numularios qui columbas distrahunt; Dei enim, tuique Parentis domum, Christe mi, in forum negotiationis immutant.

In idem.

Non hic ovium, boum, aut amabilium columbarum emporium est, insitatores, sed Regis Patris mei domicilium; hinc vos auferte, vel in humeros vestros immittam verbera funiculo textili quo cuti vestræ vibices imprimam.

In sicum imperante Christo exarescentem.

Tuam Deus salutem esurit, o bone amice, et virtutis ex te fructus esitare impense desiderat. Esto igitur ficus uberrimis onusta fructibus, ne diris devotus ex templo reproberet.

In idem.

Quidnam ficui male preceatus es, quod fructuum

A Οὐδὲ γὰρ ἐν στελέχεσφι συκῆς πύκα θυμὸς ἀρήρει.
Ἦ ῥα φυτῶν περὶ μὲν σέο, Σῶτερ, φροντίς ὀλίγη,
Ἐς μερόπων δὲ τ' ὄνειαρ' ἄπειρονα μήχεα ῥάπτεις.

Eis τοὺς καλουμένους εἰς τοὺς γάμους.

Θεοῦ γάμος τὸ πρᾶγμα, καὶ καλοῦσί σε·
Σὺ δὲ προβάλλη τὴν γυναῖκα, τοὺς βόας,
Τὴν ἀγρὸν, ἰὸν τῆς φρενῶν ἐλαφρίας,
Οὐδ' εἰς τὸ δεῖπνον ὡς ποδῶν ἔχεις τρίχεις.

Eis τὸ αὐτό.

Νύμφα Θεοῦ, μέγα χαῖρ', Ἐκκλησία ὀλβιόγαμε·
Νυμφίε, χαῖρε, Λόγε, προτὶ δ' ἡμέας ἄρτι καλίξου·
Δεῖπνον ἐπ' ἀμφορόσιον, τό σοι ἐς γάμον ἔρτυνε Πα-
[τήρ.

Ζεύγεα δ' ἄμμιν κερῆε, δάμαρ θάνοι, ἀγρὸς ὀλοῖτο.

B *Eis τὰς δέκα παρθένους.*

Ἄν παρθένους ἐκκλείσει † τοῦ θεοῦ γάμου
Ἐλαιον ἀπὸν καὶ σκοτισθέντες λύχνοι,
Τί λοιπὸν ἐργάσαιτο, πόρνη καρδία,
Καὶ μαχλὰς οὔσα, καὶ λύχνου στερουμένη;

Eis τὸ αὐτό.

Παρθενικῶν δαίδες, μέγα λάμπετε, λάμπετε, πᾶσαι
Νυμφίου † ποτιδέγμεναι ἡμερῶσσαν ἐρωήν
Νύκτα δι' ὀρφναίην· ἀθρῶ δέ μιν ἐγγὺς ἰόντα.
Ἦ παρεῦσα πρόσελθε, θύρας κλείσον δ' ἀπεούσαις.

Eis tēn μυροφόρον πόρνην.

Κίρνα τὸ μῦρον τῆ ῥοῆ τῶν δακρῶν·
Ποιεῖς γὰρ αὐτὸ τιμώτερον, γύναι.

C laboraret inopia, cum in ejus trunco non apposite conformatus esset animus? de fructibus sane perparum tibi curæ est, o Servator, sed circa hominum utilitatem sollicitior invigilas.

De invitatis ad nuptias.

Deus epulum nuptiale parat, ad quod invitatus es; tu vero conjugem, boves interea causeris, et agrum (quæ mentis tuæ rubigo est, ac levitas), nec in cœnam, quantum pedibus contendere potes, curiculo te confers.

In idem.

Salve plurimum, o sponsa feliciter Ecclesia; salve, Sponse Dei Verbum, nosque nunc tandem voca in immortale convivium, quod tibi in nuptias instruxit Pater: quo ut intromittamur, facessant obices, pereant agri ac mulieres.

De decem virginibus.

Si virgines ipsas divinis exclusit nuptiis olei penuria, et lucernæ extinctio, quid deinceps de te fiet, o anima meretrix, cum sis et adultera et olei indiga?

In idem.

Virginum faces, luculenter elucete, ut advenientem præpropere amabilem Sponsum accipiatis concubia nocte. Hunc proxime venientem cerno. Quæ adestis intro pedem ponite, et absentibus postes occludite.

In mulierem peccatricem, quæ unguentum attulit.

Undante lacrymarum fluxu unguentum misce, illud

Ἐκμασσε Χριστοῦ τοὺς πόδας ταῖς ὀριξί σου,
Κάν τὴν Ἰούδα ταῦτα κεντῆ κακίαν.

Εἰς τὸ αὐτό.

Καὶ τὸ μύρον βαρύτιμον ἔην, γύναι, ὃ πρὸ τοβολῖν
κεῖσε δεσποσύνοισι, κόμη δ' ἀπομόργνος ἀνακτα·
Ναὶ τὸ μύρον βαρύτιμον, ἀτὰρ τιμιώτερον ἔσχε·
Λύτρα γὰρ ἀμπλακίης κολυτρήμονος ἀντεκομίσσω.

Εἰς τὸ μυστικὸν δεῖπνον.

Θύεις τὸ θῦμα, καὶ τὸ δεῖπνον ἐσθίεις,
Καὶ κλᾶς τὸν ἄρτον, ἄρτε, καὶ κρατήρ, πίνεις·
Ἄμφω γὰρ εἰ σὺ, καὶ θυτῆρ καὶ θυσία·
Ὁ δὲ προδώσων ἐσθίει σε μὴ τρέμων.

Εἰς τὸ αὐτό.

Δέρκεο τὸν θρασύχειρα, τὸν αὐθάδη ἢ ῥά γε κείνον,
Ὅς βάλεν ἐν κανέῳ προπατῆ χεῖρ'. Οὗτος ἐκαίνος
Δείπνου ἀνεγρόμενος φιλήης λελάθοιτο, καὶ ἄρτου,
Καδδὲ προδῶ λησταῖσι διδάσκαλον, ὡς ἀπόλοιτο.

*Εἰς τὸ, Πάτερ, εἰ δυνατόν, παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ
τὸ ποτήριον τοῦτο.*

Μὴ μου κατεύχου, Χριστέ, πρὸς τὸν Πατέρα,
Λέγων· *Παρελθέτω με θανάτου πόμα·*
Ἡ πῶς ἐγὼ τόχοιμι τῆς ἀφθαρσίας,
Εἰ μὴ σὺ τοῦτου τοῦ ποτηρίου σπάσαις;

Εἰς τὸ αὐτό.

Ὁφελος, ὦ κακότεχνε, καθευθέμεν, Ἰσκαριῶτα,
Ἦντα Πέτρος, ἀεὶ τε καὶ ἀμφὶ μιν οἱ Ζεβεδαίου.
Μηδ' ἐπὶ νόκτα πρόπρασεν ἐγρήγορας, ὅφρα προδαίης

ipsum longe pretiosius factura : Christi pedes
tuis capillis absterge, tametsi Judæe malignitatem
res ipsa pangat.

In idem.

Utique pretiosum erat unguentum, o mulier, quo
pedes Domini perfudisti, rege crinibus tuis ab-
sterse; næ pretiosum erat, verum multo pretiosius
adepta es, nempe, quam formidabilis peccati repor-
tasti gratiam.

In cœnam mysticam.

Tu, qui sacrificium es, sacrificas; quæ cœna, co-
medis; qui panis es, panem frangis; qui calix es,
bibis: utrumque enim es, et sacerdos, et hostia;
quam tamen, qui te traditurus est Judas, tui non
metuens, epulatur.

In idem.

Hunc oppido præfractum et audacem animad-
verte, qui in parapsidem temerarias manus immittit,
ille ipse cœna exurgens, charitatis et alimenti
oblitus, magistrum, quo pereat, jamjam proditurus
est.

*In id : Pater, si fieri potest, transeat a me
calix iste.*

Ne precibus ad Patrem effusis, Christe mi, dicas:
Transeat a me, si potest, mortis poculum. Qui, enim
immortalitatis dotes assequar, nisi hunc passionis
calicem haurias?

In idem.

Bene tecum actum foret, o Iscariota, si dor-
misses perpetim, quemadmodum Petrus, et cum eo
duo Zebedæi filii, nec utinam pernox vigilasses, ut

Α Χριστὸν ἀνακτα Λόγον κακογνώμοσιν ἀρχιερεῦσιν.
Εἰς τὴν προδοσίαν.

Φιλεῖς, Ἰούδα, τὸν διδάσκαλον; Φίλει·
Οὐδὲν φιλεῖν κώλυμα. Πωλεῖς ἀργύρου,
Παραφρονουῦντος τοῦτο· τὸν γὰρ Δεσπότην,
Καὶ τὸν λυτρωτὴν πῶς ἀναλχημαλωτίσης;

Εἰς τὸ αὐτό.

Τίπτε φιλεῖς, βολομητα, διδάσκαλον ἐσθλόν, Ἰούδα;
Τίπτε φίλον, κακοεργέ, μαχίροφόρος ποτὶ ἄρνα
Ἐρχεαι οὐκ ἐρίσσοντα; Ἐκὼν τοι ἐσπεται οἶος.
Θῦσον, ὅφρ' αἶμα λαβὼν ψυχῆς φλιάν ἀμφιχρυσάμην.

Εἰς τὴν ἐκκοπήν τοῦ ὠτός Μάλχου.

Ζηλῶ σε, Πέτρε, τοῦ πολυζήλου πόθου
Στεροῦντα Μάλχον ἀτέρου τῶν ὠτίων·
Ἄλλ' εἰ παρήμην, καὶ παρῆν μάχαιρά μοι,
Ἄμφοῖν ἂν ἐστέρησα τοῦτον ὠτίων.

Εἰς τὸ αὐτό.

Χριστομάχων ὑπότεμνε μαχαίρῃ οὐατα, Πέτρε·
Οὐ γὰρ ἄκουσαν ἀνακτος ἐφετμῶν ἐρατεινῶν·
Μὴ φείδου μηδὲ γλώσσης, μηδ' ὄφρ' ἐλέαιρε·
Πάντας ὁμῶς ἐνέριζε, Χριστοφονεῖς περ ἔοντα.

Εἰς τὸν ἐμπτύσαντα τῷ Σωτῆρι.

Δελαιε, τί ὄρας; ἐμπτύεις τῷ Δεσπότη,
Οὐ καὶ μόνον τὸ πτύσμα τυφλοῦς ὠμμάτων;
Ὁ Σατανᾶς σου τοῖς προσώποις ἐμπτύσοι,
Ἄ μυρίων ἄξιε τῶν ἐμπτυσμάτων.

traderes Christum Regem, Dei Verbum, malevolis
sacerdotibus.

De prodicione Judæ.

Magistrum oscularis, o Juda? quo suscipiari possis
nihil obstat; at vero vendis argento? hoc desipien-
tis est animi; Dominum enim qui alios redimit,
quomodo captivum agere sustines?

In idem.

Bene meritum Præceptorem quid oscularis, ver-
sute Juda? Cur, o malorum artifex, ad mitissimum
Agnem cataphractus accedis, eumque non decerta-
turum? libens, desertus a suis sequitur. Age occide,
ut, ejus accepto sanguine, animæ meæ postes
illuam.

De abscessu Malchi auricula.

Te bestum quidem, o Petre, ob zeli plenissimum
amorem prædico, cujus amore incensus auricularum
alteram Malcho præscidisti: sed si præsto fuisset,
et e meo gladius latere pependisset, utraque eum
auricula minuissem.

In idem.

Eorum, qui Christum adoriantur, aures gladio
demete, o Petre; nec enim Regis amabiles audie-
runt præceptiones; ne parce vel os ipsam attingere,
nec miserearis oculis; omnes una strage Christici-
das interfice.

De eo qui in Servatoris faciem inspuit.

Miselle, quid agis? in Dominum excreas, cujus
vel solum sputum cæcos in lumen asserebat? uti-
nam! Satanas tuos in vultus inspuit, infinitis digne
screatibus aspergi!

Eis τὸ αὐτό.

Οὐρανὸν ἀμφέπτυσσας, ἀθέλαρε, ἢ πρὸς βαθεῖο
θεῖα πρόσωπα πύσας, ἃ φωσφόρος ἦντε λάμπεν
Ὅρεος ἀμφὶ κόρυμβα· Θαδωρίου· ἢ ῥ' ὄγε βάλλεις
Πτύμα σοὶ ἐς τὸ πρόσωπον ἐλεύσεται ἄντα κτελόν.

Eis τὸν βαπτισαντα τὸν Χριστόν.

Τί γὰρ τοσοῦτον, Ὅζ' ἄν, ἐξαμαρτάνεις,
Ὅς ἐκθανεῖσθαι τῆς κισωτοῦ θιγγάνων;
Τί δ' οὐ τοσοῦτον πλημμυλεῖς, ὑπηρέτα,
Ὅς μὴ θανεῖσθαι, φεῦ ἢ βαπτίζων ἢ τὸν Λόγον.

Eis τὸ αὐτό.

Ἄντρεφε τολμήσσαν, ἀτάσθαλε, χεῖρα, θεράπον,
Ἄνστρεφε, μηδ' ἐπίσειε παρηίδι παμβασιλῆος,
Φρίζον, ὃ γὰρ κρατέησι κεραυνοφόρων νεφελῶν,
Μὴ σε βάλῃ πρηστῆρι, καὶ ἄγρια δάκτυλα καύσῃ.

Eis τὴν ἄρνησιν Πέτρου.

Οὐ Πέτρος οὗτος, ὃς χθὲς ἐθρασυστόμει
Ὅς οὐκ ἂν ἀρνήσαιτο τὸν διδάσκαλον;
Νῦν βλέψον αὐτὸν ὡς ἀπαρνείται τρίτον.
Φωνεῖ δ' ἀλέκτωρ, γνοῦς δὲ Πέτρος δακρῦσαι.

Eis τὸ αὐτό.

Δισσὰ μὲν ἔκ σ' ἐφόθησε κοράσσια, βλάβει Πέτρος,
Ἄρνήσω δὲ διδάσκαλον, ὃν πέρι φίλο πάντων·
Αὐτὰρ ἄπαξ οἱ ἅπαντες ἐπιχθονίων βασιλῆος
Δεινὰ σε πολλὰ δράσκειν, ἀνήνεαι οὐδ' ἄρ' ἐκαῖνον.

Eis τὸ, Τίνα ἀπολύσω, Βαραββᾶν ἢ Χριστόν;

Ἄφες, Πιλάτε, τὸν Βαραββᾶν ἐν βίῳ·
Ἴσως μεταγνώψ, καὶ τύχῃ σωτηρίας·

In idem.

In cœlum, vesano, conspuebas, tu qui Christi
divinam faciem sputis dehonestabas, quæ ceu lucifer
inclaruit in summo Thaboris montis apice. Certe,
quod immittis, ex adverso rediens sputum, tuas in
cervices refundetur.

De eo, qui Christum in faciem percussit.

Quod tantum scelus admittis, o Oza, ut vel ex
solo arcæ contactu moriaris? Quid tantum mali non
admisisti, vile mancipium, ut in Verbum alapas
infligens, malum, non intereas?

In idem.

Temerarias manus retro converte, impium et
infame servitium, neque late regnantis Dei maxillis
colaphos impinge, sed exhorresce (nebulis enim
fulgurigeris imperat); ne te turbinibus igneis per-
mittat, et præferoces exurat manus.

De Petri negatione.

An ille Petrus, qui heri sidenter loquebatur, futu-
rum nunquam, ut præceptoris nomen abjuraret?
nunc ut eum tertio perneget, animadvertet; sed,
canente gallo, ad se reversus Petrus amare flevit.

In idem.

Dnæ te puellæ conterruerunt, beate Petre, et præ-
ceptorem, quem eximie præ omnibus amabas, eju-
rasti; sed cum omnes omnino mortalium reges
in te atrocissime sævient, eum non negaturus es.

*In illud: Quem vobis dimit'am, Barabbam
an Christum?*

Dimitte Barabbam, ut vivat, o Pilate; fors est ut

PATROL GR CXXXIII.

A Σταυροῦν δὲ τὸν Σωτῆρα μὴ φειδῶ λάθης,
Σταυροῖς γὰρ οὕτω τὴν ἐμὴν ἁμαρτίαν.

Eis τὸ αὐτό.

Ὁ φθόνος, ἀνθρώποισι πάθος μέγα, νοῦσε κακίστη,
Πῦρ ὀλοὸν, πολεμιοὶ φάγον στόμα, τέκνον ἐχίδνης!
Ὅν δὲ γραμματεῖς Χριστὸν μὲν ἔπεφνον Ἰησοῦν,
Βαραββᾶν δ' ἀπέλυσαν, ἀτάσθαλον ἄνδρα, φονῆα.

Eis τὴν σταύρωσιν.

Ἐρχοῦς, ἐπαίχοῦς, ἐβλάπτοῦς, Χριστέ μου·
Ὁ στυγρὸς ἤρθη· δεῦρο γοῦν, Σῶτερ, πάθει,
Κεντοῦ, προπηγοῦ τῷ ξύλῳ, χολῆν πίνε,
Καὶ θνήσκει τοῦ θανόντος ἀνθρώπου χάριν.

Eis τὸ αὐτό.

Ποῦ σέλας ἡλιοιο διώχεται, ἠδὲ σαλήνης;
Τίς δὲ τε λατομῆ πολιοῦς ἐτμήξατο πέτρους;
B Τίς δὲ καταφθιμένοισιν ἐκέκλετο, Ἄμπνυτε, νεκροί;
Χριστοῦ καὶ νοτόμησεν ἄγνων πάθος, ὧ ξένη, ταῦτα.

Eis τὸν ἐνταφιασμόν.

Τί δακρῦεις θάπτουσα Χριστόν, Παρθένε,
Πάλαι λαβοῦσα τῆς χαρᾶς τὰς ἐγγύας;
Οἴμωζέτω θάνατος, Ἄδης κλαιέτω·
Σὺ δὲ τριταῖον τὸν σὸν Υἱὸν ἐκδέχου.

Eis τὸ αὐτό.

Τύμβον ἐνὶ σφραγίδεσσι, δυσίεροι ἀρχιερεῖς,
Κλαίετε, καὶ πολέας περιστάτε ἀσπιδιώτας·
Οὐ σχίσουσιν ἀνακτος ἀνεγρομένοιο ἐρωτῆν,
Ἄλλ' Ἄδου τε τάφου τε μοχλοῦς καταθραύσει
[ἀναπτάς.

penitendine ductus salutem consequatur; cruci vero
C Servatorem configere ne detrectes; sic enim peccata
mea cruci affligis.

In idem.

O invidia, mortalibus ingens animi dolor, exitia-
lis morbus, ignis omnia devastans, os discordiæ
vorax, genimen viperæ, ejus instinctu Christo
Jesu vitam ademerunt Scribæ, Barabba, qui pessimus
erat parricida, liberato.

In crucifixionem.

In carcerem compactus, illusus, alapis affectus
es, Christe mi; crux modo elata est; age igitur, o
Redemptor; patere, stimulare, ligno affigitor, fel
bibe, et mortui hominis causa mortem oppete.

In idem.

D Quo solis et lunæ jubar evanuit? Quis albicantes
e saxifodina lapides secuit? Quis vita functis edixit,
Respirate, mortui? Hæc intemerata Christi passio
recenter operata est, o hospes.

De tumulatione Christi.

Quid in sepeliendo Filio lacrymaris, Virgo, cum
pridem gaudii promissiones acceperis? mors inge-
mat potius, tristentur inferi; tuque tertio die Fi-
lium tuum letabunda excipe.

In idem.

Sacrilegi sacerdotes, annulo sepulcrum obsignate,
et scutorum militum cohortem circumdate; re-
surgentis Regis eruptionem non cohibebunt, sed
emergens inferos et sepulcri repagula perfringet.

Εἰς τὴν ἀνάστασιν.

Ναὶ λὰξ ἐνάλλου τῷ θανάτῳ, Χριστέ μου,
Ναὶ πληττε τὴν ἀπληστον Ἄδου γαστέρα,
Ἔως ἂν οὐς πέπωκεν ἐξαναπτύσῃ.
Καὶ λύε τοὺς σχεθάντας αὐτῷ δεσμούς.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἐγρεο, πρωτόπλαστε, παλαιγενές, ἔγρεο τύμβου·
Κάμῃ, Λόγε, ξυνάειρον, ἐμὸς δὲ κεν οὐκ ἐτύχθης.
Κάμῃ δὲ, παμμεδέων· μηδ' ἡμέες ὧδε μενοῦμεν.
Πανουδὶ πάντα φάως ποτιδέρκεσθ' ἔθνεα νεκρῶν.

Εἰς τὰς μυροφόρους.

Ἰωάννα, ποῦ, ποῦ, Σαλώμη, συντρέχεις
Φίλη Μαριάμ; Εἰς Ἰησοῦ τὸν τάφον.
Κάγῳ σὺν ὁμίῳ. Ποῦ δ' ὁ νεκρὸς ἐκλάπη;
Ὄκ ἐκλάπη, γυναῖκες, ἀλλὰ ζῶν μένει.

In resurrectionem.

Eia, Christe mi, pedibus insultans mortem proculca;
eis inexplebilem inferorum voraginem corripe,
donec ipsa, quos hianti rictu exhausit, revomat;
et detentos ibi captivos in libertatem assere.

In idem.

Annose Adam, qui prior formatus es, exurge
tumulo; et me, o Verbum, excito, mea item fuisti
soboles; me etiam, potentissime Rex; hic non diu-
ius morabimur; quantum mortuorum estis uno
omnes impetu lucem aspice.

De mulieribus unguentum ferentibus.

Quo, Joanna, quo, Salome, citatim currilis una
cum comite Maria? In Christi sepulcrum. Et ego
me vobis adjungam. Quo vero subductum est cada-
ver? Nequaquam raptum est, mulieres; sed
vixit.

A

Εἰς τὸ αὐτό.

Τίς λαῶν μετάειρεν, ὑπέριμα πῶμα τάφοιο;
Τίς δὲ τε νεκρὸν ἀνακτα συλήσατο τύμβου ὀρύξας;
Σῶμα νεκρὸν συλάει τυμβωρύχος. Αὐτὰρ Ἰησοῦς
Ἐγρετ', ἐπεὶ Θεὸς ἐστὶ· Πέτριφ φάτα ταῦτα, γυναῖ-
κες.

Εἰς τὸ, Χαίρετε.

Τὸ χαίρει καὶ πρὶν ἐρρέθη τῇ Παρθένῳ·
Τὸ χαίρει καὶ νῦν ταῖς γυναῖξιν ἐρρέθη.
Ἡ μὲν δέδεκτο τὴν χαρὰν τὴν ὑψόθεν,
Αἱ δὲ κροτοῦσι τὴν χαρὰν τὴν ἐκ τάφου.

Εἰς τὸ αὐτό.

Θηλυτέρης προτέρησι παλαιγενές ἔκλετο κένθος·
Θηλυτέρης προτέρησι χαρὰν ἰδοῦτο Χριστοῦ ἀναστάς.
Γῆθευ, † κόσμος ὅπας, χειρῶν δ' ἐπὶ κύμβαλα παῖζε,
B Ὅτι σ' ἀναξ ἀνέγειρεν Ἄϊδαο ἐκ πυλεῶνων.

In idem.

Quis ingentem lapidem, quo monumentum conte-
gitur, alio traduxit? Quis item sepulcrorum effractor
mortuum Regem sacrilege tulit? soli mortuorum præ-
datores cadavera violant: Imo Jesus suapte virtute,
cum sit Deus, a mortuis surrexit; id quod Petre
edisserite, mulieres.

In id : Avete.

Prius quidem Virgini Ave prænuntiatum fuerat;
nunc porro eadem mulieribus salutatio replicatur;
illa quidem lætitia cœlitus perfusa est, istæ hilar-
tudinem e tumulo cum plausu reportant.

In idem.

Omnium primæ mulieres patientem Christum elu-
xerunt; omnium primas item mulieres resurgens
Christus exultatione perfudit: gaudiis exsulta, c
orbis, cymbala manibus pulsato, quod te rex Chri-
stus ab inferorum vestibulis extulerit.

ΜΑΡΚΟΣ.

MARCUS.

Εἰς τὸν μογγιλάλον.

Ἰατρὸν εὐρῶν, μογγιλάλε, τὸν Λόγον,
Τὴν γλῶσσαν ὀγίαινα, καὶ τρανῶς λέγε·
Τοῦ γὰρ Λόγου παρήντος, οὐ φθέγγεται † τις;
Καὶ τοῦ ἱατροῦ μογγιλαλήσειε τις;

Εἰς τὸ αὐτό.

Μογγιλάλου γλῶσσαν καθ' ὀγίαινας, ὧ ἄνα Χριστέ,

In eum qui impedita erat lingua.

Tu, qui ægre loqueris, invento medico Dei Verbo,
lingua belle te habeas, expedite loquere; num enim
possit fieri, ut quis præsentem Verbo nos loquatur?
aut coram medico num quis balbutire potest?

In idem.

Balbutientis hominis linguam quondam sanasti,

D Καὶ μετὰ οἱ χάλισσι λόγον πόρες ἀγλαόφωνον·
Αὐτὰρ ἐμὸν βραδύγλωσσον ἐπὶ στόμα γῆρυν ὀπάσαι·
Κραιπνοβάτιν, ταχέεσσιν ἐλοκομένην πετετηνοῖς.

Εἰς τὴν τὰ δύο λεπτὰ προσέγκασαν χήρευ.

Ψυχῇ, παθῶν χήρευε τῶν ὁμοζύγων,
Καὶ λεπτὰ προσκόμιζε τῷ Λόγῳ δύο,

Christe Rex, transmissa ejus labiis articulata voce,
mihî vero nunc ore tardiloquo laboranti vocem
præbeas, ita expeditam, ut perniciousis alitibus simil-
lima sit.

De vidua binos teruntios offerente.

Intimis affectibus, tibi que natura conjunctissimis.
o anima, esto vidua, duobusque minutis assibus

Γὺν νοῦν τε λεπτόνουςα, καὶ τὸ σαρκίον,
Ὡς εὐλογηθῆς τῶν πολυχρύσων πλέον.

Eis τὸ αὐτό.

Ὡ ψυχὴ βασίλεια μέγ' ὀλίγη, ἀμφὶ γυναικί
Χήρη δυστυχέϊ ζάπλουτον ἄρ' ἔσσι γύναιον.
Ἦ, δύο λεπτά βίοιο ἐχέγγυσεν οἶον ἔχουσα,
Ταῦτα Θεῷ προδέδωκας, ἀτὰρ σ' ἀπεδέξατο κείνος.

Eis τὴν ἀνάληψιν.

Ἀνελθε, Παράκλητε, πρὸς τὸν Πατέρα,

Christo litare satagito, mente et corpore suppliciter
coram Deo demissis, quo supra locupletissimos ho-
norum benedictionibus exuberet.

In idem.

O regalis ac perquam felix anima, cum antea
fores ærumnosa vidua, nunc in opulentissimam
mulierem evasisti; quæ duos minutos obolos, quos
vitæ tuæ pigros unicum asservabas, Deo præsen-
tasti; hos enim ille faventer accepit.

A Καὶ πέμπε Παράκλητον ἄλλον τοῖς κάτω,
Ἄλλον προσώπων μὴ γὰρ εἴποιμεν φύσει,
Οἷς ταυτότης ἀτμητος, ἢ τῆς οὐσίας.

Eis τὸ αὐτό.

Ἄγγελοι, ἀμπετάνυτε ἐπ' οὐρανίους πύλας,
Χριστὸς ἀναξ ἀνάσειν, ἐρυθρὰ τε † πέπλα Θεοῦ.
Ναὶ τάδε γὰρ περίχρωσεν ἀλευργίδι αἵματος ἀγνοῦ,
Ῥύσιον δ' βροτέης ἐπὶ πάσης χεύατο φύτλης.

De ascensione.

Ascende ad Patrem, consolator hominum, Christe;
quibus alium mitte Paracletum, alium persona; nec
enim natura dixerimus, quibus substantiæ identitas
indivisibilis est.

In idem.

In cœlorum vestibulum evolate, angeli, Christus
rex cum veste purpurea conscendit; illam enim
intemerati sanguinis coloravit purpura, quem fudit,
universi generis humani pretium futurum.

ΛΟΥΚΑΣ.

LUCAS.

Eis τὸν Εὐαγγελισμόν.

Ὡ, χαῖρε, σεμνὴ τῆς ξένης ὀπτασίας,
Θεὸν κηῖσαις· τοῦ τεραστίου λόγου!
Πίστευε τὴν κήσιν ἄρρενος δίχα·
Ναί, τοῦ Θεοῦ θέλοντας, ὦ; γένοιτό μοι.

Eis τὸ αὐτό.

Ἄγγελος αἰγλήεις Γαβριὴλ ἐξ Οὐλύμποιο
Ναζαρετ ἀμφιάξεν ἐπηράτου ἀγχόθι κούρης,
Χαῖρε δὲ προσέειπε, τέχης Θεόν. Ἦ δὲ μετεῖπεν·
Ὡ; φῆς, ὦ; δὲ γένοιτο, Θεοῦ δ' ἐγὼ εὐχομαι εἶναι.

Eis τὴν ὑπαπαντήν.

Ὁρα, γεραιῆ, μὴ πέσηται τὸ βρέφος
Ἐποτρεμούσης τῷ χρόνῳ τῆς ἀγκάλης·
Θεὸς πατὴρ αἰῶνος, ὃ βλέπει βρέφος.

De Annuntiatione.

Gaude, venerabilis Virgo, novi spectaculi gratia,
Deum paries; proh quam stupenda oratio! sed con-
ceptum iri Filium citra viri copulam existima. Om-
nino quemadmodum decrevit Deus, sic mihi fiat.

In idem.

Splendens angelus Gabrielis nomine, e cœlo Na-
zareth, ad desideratissimam Virginem celeriter
advenit, eique salutem dixit. Paries inquit, Filium;
cui respondit illa: Fiat mihi secundum verbum
tuum, me Dei ancillam esse glorior.

In diem Hyrapantes.

Caveas, annose Simeon, ne cadat infans ulnis tuis
præ senio vacillantibus. Quem vides infantem, pater
sæculorum Deus est. Quare non cadet, sed meas po-
tius manus firmaverit.

C Ὡστ' οὐ πεσεῖται, τὰς δὲ χεῖρας ἐδράσαι.
Eis τὸ αὐτό.

Παρθένος ἀγνωτόκεια νόμοιο κέλευθα περῶσα
Υἷα νεῶν πρόφερεν, Συμεώνου θῆκε δ' ἐπ' ἀγκάς.
Ὡς κύκλα πόλλ' ἐμέτρησεν ἀπειρεσίων λυκαδάντων,
Τοῦτο βρέφος προάναρχον ἰδαῖν ποτιδέγμενος αἰεὶ.

*Eis τὴν ἐν Ἱερουσαλὴμ ὑπομονὴν δωδεκαέτους
Ἰησοῦ.*

Ἦ μὴ φθονοῦντες ἀκροᾶσθε γνησίως,
Φαρισαϊκὴ δύσθεος γερουσία·

Ἦ τι φθονοῦντες ἀκροᾶσθε τῶν λόγων,

Ὡν παῖς ὁ παμπάλαιος Ἰησοῦς λέγει.

Eis τὸ αὐτό.

Τί; ποτε παῖς ὁ κάθισσεν ἐφ' ὑψηλοῦ θρόνου;

D

In idem.

Legis tramitibus insistens intemerata Virgo,
oblato templo Filium inter Simeonis ulnas repo-
suit; qui permultorum annorum circulum permen-
sus fuerat, infantem ante ipsa rerum principia
genitum videre præstolans.

*De duodecennis Christi apud Jerusalem
remansione.*

Sive livoris nihil habeatis, attentas aures præbete,
o impii Pharissæorum senatus assessores, sive quid
invidetis, sermones auscultate, quos antiquissimus
dierum Jesus effatur.

In idem.

Quis ille puer, qui in sublimi suggestu sedet, ac
senilem præterea coniectionem convocat? Quarta

Ἐν δ' ἀγορῇ συνάγειρε γεραιήν; Οἷα δὲ βάπτει; Λεῦρο περιστάντες; μιν, ἀκουσόμεθ' ἕ τι κελεύει.

Ἡ δ' ὄγε παῖς Θεός ἐστι, Θεοῦ δὲ τε ῥήματα φαίνει.
Εἰς τὸ κατὰ τὸν δοῦλον τοῦ ἑκατοντάρχου θαῦμα.

Ἐχει; ἑκατόνταρχε, τὸν δοῦλον πάλιν,
Ἐν ζῶσι τὸν θανόντα· μὴ τοίνυν θλίβου·
τοῦ ζωοπαρόχου γὰρ ἐλθόντος Λόγου,
Ἰησοῦ; ἂν ἐχρῆν δραπέτεῦσαι θανάτους;

Εἰς τὸ αὐτό.

Ορφνα νυκτεπίφοιτος ἀπήλυθεν, οὐδέ θ' ὄπισθε
Ἄντιον ἡέλιου, δεινὴ δὲ μιν ἔλλαβε φύζα,
καὶ θάνατος δραπέτευσεν, ἐπεὶ πέλας εἶδετο Χρι-
[στον]

ζωὴ γὰρ τελέθησι, θαντῆς δὲ κεν ἐπλετο λυτήρ.

Εἰς τὴν Μάρθαν καὶ τὴν Μαρίαν.

Ἡ Μάρθα, ναὶ ἥ πύκτεσε, καὶ διακόνει,
καλὸν ξενίζεῖν τὸν Θεόν, μὴ δισταγῆς·

Ἡ Μαριάμ, ἄκουε τοῦ διδασκάλου·

Θεοῦ λόγοι γὰρ ὡς γλυκεῖς ὑπὲρ μέλι.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἰδὲ πόδας ἀμφέπτηξεν Ἀδάμ, περὶ δ' ἥ ἔτρεψεν Εὐα
λαελινῶ προτὶ κῆπον ὁδοιπορέοντος ἀνακτος,

Ἢν Μαριάμ κατέχει, καὶ ἐν σφίσι χεῖλεα βάπτει,

Ἐν δὲ τε δεσποσύνους ὑπὸ λέξεις οὔσαι βάλλει.

Εἰς τὸν οὐ εὐφόρησεν ἡ χώρα πλούσιον.

Γί ταυτά σοι, πλούσιε, καὶ φρενῶν πένης;

Ἀμῆς μὲν ἀδρᾶν εὐφορον γεωργίαν,

κτιζεις δὲ μείζους ἀποθήκας. Ἄλλ', ἄφρον,

porro loquitur? heus adeste circumstantes, quidquid C
præceperit, inaudiamus. Sane enim puer iste Deus
est, et Dei sermones explanat.

De miraculo erga centurionis famulum.

Habes iterato servum tuum, o centurio, redivi-
vum, qui diem obierat; quare ne tristitia conficiaris;
cum enim, qui vitam præbet, Deus Verbum in ter-
ram venerit, quot mortis genera fugari æquum est?

In idem.

Caligo nocturna evanuit, subsistere non valens
soram sole, quo rutilante, vehemens eam fuga in-
vasit. Mors aufugit ipsa, cum prope Christum
persensit, qui vita est, et a morte homines eripuit.

De Martha et Maria.

Ita sane sollicita circa plurima labores ac ser- D
vitas, o Martha; honorificum est Deum excipere, ne
dubites; tu vero, Maria, Christo loquenti aures
intende; nam Dei verba dulciora sunt super mel
et favum.

In idem.

Cujus metuebat pedes Adamus et Eva, ad meri-
diem deambulantis in horto Regis Dei, nunc Maria
amplectitur, quibus figit oscula, ejus præterea
beriles sermones auribus immittit.

De divite, cujus ager aberrimas fruges afferebat.

Quid istæ prosunt, o fortunis affluens et men-
tis inops? Metis amplas et secundas segetes, et
vasta condis horrea; sed, o stolide, fabricare potius
ossium tuorum sandaoilam.

A Τὴν ἀποθήκην κτιζε τῶν σῶν ὀστέων.

Εἰς τὸ αὐτό.

Δέρκεο τὸν δομέοντα νεοδημήτους ἀποθήκας
Πλούσιον, ὃς πολὺ τραχὺ τὸ λήιον οἶον ἀμάται·
Οὗτος ἀθανάτοις μὲν ἐέλπεται ἔμμεν' ὁμοῖος,
Ἄλλὰ ἐνὺξ ἐπίκηρον ἐλέγξεται ἡ παρεούσα.

Εἰς τὴν συγκόπτουσαν.

Ἦ γραῦς, χρεώσται τῇ βάχει μακρὰν χάριν.

Ἦ; αὐτοφυῶς προσκυνεῖς τῷ Δεσπότῃ.

τοίνυν σὺ μὲν λύθητι τοῦ πάθους, γύναι,

Ἦ δ' ἀρχισυνάγωγος ἀντιπασχέτω.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἀνθρωπὸν σ' ἐδόμησε Θεός, γύναι, ὀρθὰ βεβῶσαν,

ζωοβίην δὲ σε πάθος ἐδείματο ἐς χθόνα κάμψαν·

B Ἄλλὰ γ' ἀναξ ὠρθωσε Θεός πάλιν, αἰθέρα δὲ πρὸ
Δερκομένην ἐποίησε, βάχιν δ' ἀπάμερσε κύφωνος.

Εἰς τὸν ὕδρωπικόν.

Ἦδρωπικὲ, πρόσσελθε τῷ Θεῷ Λόγω,

Πιστεύσον αὐτῷ, καὶ ποταμοὶ κοιλίας

τῆς σῆς ἀπόρρευούσιν, ὡς αὐτὸς λέγει·

οὐ ψεύσεται γὰρ τῆς ἀληθείας στόμα.

Εἰς τὸ αὐτό.

Κύματιν ἀμφ' ὕδατων μὲν Ἰωνᾶς εὗρετο τύμβον·

Πλὴν καὶ ὁ ὕδρωπικὸς ποτὶ γαστέρι ὕδατα θάψε·

Πρῶτα μὲν οὖν ἐσάωζε νεκρὸν Θεός, ἐκ δ' ἄγε τύμ-
[βου]

Ἄρτι δὲ τύμβον ἔσωσε, νεκρὸν δ' ἀπέσωσε φονῆα.

In idem.

Hunc contuere nova construentem horrea divi-
tem, qui anhelans multiplices colligebat fruges;
hic se immortalium consortium futurum confidebat,
quem mortis obnoxium nox proxima convincet.

In mulierem incurvam.

Dorsi tui vertebris ingentem debes gratiam, o
vetula; quippe quæ sine arte, sed ipso corporis
habitu Deum adores: eapropter morbo soluta esto
mulier, sumptatur licet ac reluctetur Synagogæ
princeps.

In idem.

Deus, ut erecta incederes, fecit, o mulier; sed te
morbus vitam cum labore trahentem in terram in-
curvavit. Deus vero late imperans te denuo erexit,
et cælum posse tueri gratificatus, spinam dorsi
gibbo liberavit.

In hydropticum.

Ad Deum Verbum accedes, o hydropice, in eum
fidem adijce; tum fluvii de ventre tuo defluent, ut
ipsemet loquitur; nec enim veritatis os verba dare
consuevit.

In idem.

Inter undarum fluctus sepultus est Jonas, sed
hydropicus in suo ventre undas sepellivit: ac primo
quidem Deus Jonæ corpus tumulo suo extractum
servavit; jam vero sepulcrum ipsum servat, aquis
homicidix vitæ carentibus extractis.

Eis τὸν ἄσωτον.

Τὴν σὴν δαπανήσαντα, Σῶτερ, οὐσίαν,
Καὶ χοιροβοσκήσαντα, πλὴν στραφέντα με
Φιλεῖς ὑπαντῶν, καὶ κρατεῖς ὑπ' ἀγκάλῃν.
Ὡ σπλάγχνα πατρός! τίς φρονῶν ἀπελπίσει;

Eis τὸ αὐτό.

Δεξιτερὴν παλάμην μοι ἐπ' αὐχένι, τέκνον, ἀνάρτα,
Ἴζεο, τὸν δακτύλιον ἀμφ' ἐξ δάκτυλα βάλλεο.
Δμῶες ἐμοί, τὸν ἄριστον ἰκρίοφι θύσατε μόσχον·
Νεκρὸς ὁ παῖς ποτ' ἔην καὶ ἄμπνυτο· χαίρετε πάν-
[τες

Eis τὸν πλούσιον, καὶ τὸν Λάζαρον.

Ὁ πλούσιος ζῶν, καὶ τελευτήσας πένθης,
Τὸν ζῶντα μὲν πένητα μέχρι καὶ τρύφους,
Θανόντα δὲ πλούσιον, αἰτήσεις ὕδωρ,
Ἄλλ' οὐ λάβης· τὸ χάσμα καὶ γὰρ ὡς μέγα.
Eis τὸ αὐτό.

Πλούσιε τῷδε πένητι δίδου τρύφος· ἔσσεται ἡμαρ
Ὅπποτε κέν μιν ἀρήσῃ ὕγρῳ περὶ χεῖλος ἀλείψαι
Ἵδατι, καιομένην δὲ πυρὶ δροσίσασθαι γλῶσσαν.
Ἄλλὰ ἐ χάσμα κολουοῖσι ὑπέρμεγα ἐγγύς ἰκέσθαι.
Eis λαθόντας δέκα λεπρούς.

Ὁ Σαμαρείτης εὐχαριστεῖ τῷ Λόγῳ,
Ὁ Σαμαρείτης, τοὺς δὲ λοιποὺς ἐννέα
Δεινὴ συνέσχεν ἀχαριστίας νόσος·
Ὅλοιντο κακῶς καὶ λεπρωθεῖεν· πάλιν.

Eis τὸ, Χαίρετε.

Δώδοντα μὲν Χριστοῦ μαθητῶν ἔπλετ' ἀριθμὸς,

De prodigo.

Qui tuas abligurivi facultates, o Salvator, et sensus meos ceu porcos pavi, ad te tamen regressum obviam progressus amplecteris, et sub ulnis foves, O Patris viscera! quis præterea spem deponat?

In idem.

Dextram manum meis cervicibus appende, fili, sede, inque digitos annulum immitte. Heus! famuli, arreptum ex stabulo vitulum occidite. Defunctus ante filius erat, quo redivivo omnes exsultate.

De divite et Lazaro.

Qui dum viveres eras dives, et post obitum pauper, eum, qui dum viveret, ita erat inops, ut ne frustulum panis haberet, sed dum obiit locupletissimus evasit, aquam rogabis, haud accepturus; terræ quippe hiatus impedimento est, ne audiat.

In idem.

Puic egeno frustum panis eroga, o dives; erit cum eum precaberis tua circum labia humenti aqua illinere, et exustam flammis linguam irrigare; sed, ad te ne proxime accedat, ingens terrarum vorago prohibebit.

In decem leprosos a Christo sanatos.

Gratias Christo rependit Samaritanus, Samaritanus tantum, cæteros vero novem ingrati animi morbus incessivit. Dispereant utinam, ac rursus lepra suffundantur.

In idem.

Duodenarius erat discipulorum numerus, quorum deterrimus unus Iscariota periit; denis vero

A Εἰς δ' ἄρα τῶν ἐξώλετ' ἀβέλτερος Ἰσκαριώτης·
Λεπρούς δ' αὐτε δέκα Χριστοῦ χέρες ἰήσαντο,
Εἰς δὲ οἱ αὐτε προσῆλθ', οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀπίσαν.

Eis τὸν φαρισσαῖον, καὶ τὸν τελῶνην.

Ὁ χρῆμα σεπτὸν πιναθενῆς ταπεινότης!
Σὺ καὶ μόνη παρωῦσα σώζειν ἰσχύεις,
Καὶ μὴ παρωῦσα πάλιν ἄλλυεις μόνη·
Τὰ τοῦ τελώνου καὶ Φαρισαίου λέγω.

Eis τὸ αὐτό.

Ἄνδρε δύο προτὶ σηκὸν ἀμείβετον ἰχθία ταραῶν·
Χώ μὲν ἔην ἀρετῆσιν ἐπ' ὀφρύας ὕψος' ἀείρων,
Αὐτὰρ ὄγ' ἀμπλακίησι κατὰ χθονὸς ὄμματα πήγε·
Καί ρ' ὁ κακὸς νόστησε δικαιοτέρος καὶ ἀρείων.

Eis τὸν Ζακχαῖον.

B Ζακχαῖε μικρὲ, μικρὸς ὢν τὸ σαρκίον,
Ἵψηλὸς εἰ τὸ πνεῦμα καὶ κέδρου πλέον·
Ἄνελθε λοιπὸν τὴν συκῆν τάχος τάχος,
Τὴν ἄμπελον δὲ τὴν ἀληθινήν βλέπε.

Eis τὸ αὐτό.

Εἰ σοι ἐνὶ στήθεσφι πόθος πέτε Χριστὸν ἰδέσθαι,
Ἄμπλακίης πολύφυλλον ὑπέρβαθι συκομορακην·
Ἐν χθονὶ γὰρ στείχοντα ἀμήχανόν ἐστιν ἰδέσθαι
Εἶδος θεϊότερον, κικαλυμμένον ἥερι πολλῇ.

Eis τὴν ἐξαίτησιν τοῦ Σατανᾶ.

Αἰτεῖς, Στανᾶ, σινιάζειν τὸν Πέτρον
Ὡς σίτον; Αἰτῶ, φησὶν· εἰτ' οὐκ αἰσχύνῃ.
Κακὴ κεφαλὴ, τὸν δὲ Πέτρον οὐ τρέμεις,
Μὴ σινιασθῆς μᾶλλον ἢ σινιάσης;

C leprosis manus Christi medicatæ sunt, quorum unus gratulaturus accessit, cæteris omnibus abscedentibus.

De Pharisæo et Publicano.

O res perquam pretiosa, fortissima humilitas! in te vel sola præsentem, servari posse situm est; cumque vel abes, sola perdere potes: id quod ex his intelligo, quæ Pharisæo et publicano contigerunt.

In idem.

Duo viri pedum glomerantes vestigia in templum se conferebant; quorum altero præ virtutibus in cælum supercilia tollente, alter ob piacula, oculos humi desigebat; quique malus venerat, melior ac iustior regressus est.

De Zachæo.

D Pusille Zachæe, corpore quidem brevis, sed cuius vel cedro sublimior est animus, ascende quam citissime potes sycomorum, Christum, qui vera vitis est, spectaturus.

In idem.

Si tibi in mentem Christi videndi cupido venerit, umbrosam malignitatis sycomorum supergredere; nec enim ei, qui per terram graditur, datur cernere divinam faciem, multa caligine circumfusam.

De Satanæ postulato.

Petis, Satan, Petrum eribrare, ceu triticum? Peto, inquam. Annon vero te pudet deterrimum caput? nec Petrum ipsum formidas, ne tu te eribrere potius, quam cum cribres?

Eis τὸ αὐτό.

Τίπτει, Σατάν κακοεργὲ, λυγρὸν περὶ εἶνος ὀπάζειν
Πέτρῳ ἀμφαφάας, ὥστ' ἕρπυλλας † ἠερισσοῦται
Σίτον ἐδηλήσαντο; σὲ μὲν πλεόν οὗτος ἀγαγε
Σίνας ἐς ἀργαλέον, τόθεν οὐπω φύξις ἐσείται.

Eis τὸν δικαιωθέντα ληστήν.

Μακάριοι μὲν καὶ παλαισμοὶ μαρτύρων,
Μακάριοι δὲ καὶ μονοτρόπων πόνοι,
Σώζοντες αὐτοῦς· ἀλλὰ τὸ Μνήσθητί μου,
Ὡ πιστὴ ληστὰ, σύντομος σωτηρία.

Eis τὸ αὐτό.

Δοιοῖς ἀνδροφόνους ἐπιτίμιον Ἰσον ἐτύχθη
Σταυρὸς, ἀνισοτάτη δὲ προαίρεσις ἐπλετο τοῖσιν·

In idem.

Curnam, malorum architecte Satana, Ieralem
inferre perniciem Petro moliris, eumque perdere,
ceu, quæ aera frequentant, volucres frumenta po-
pulantur? videsis ne te quidem certius intrudat hor-
rendas in miscrias, unde nullum pateat aufugium.

De latrone justificato.

Martyrum luctus perbeatæ sunt; sunt item felicis-
simi confessorum labores, quibus salutem sunt
assecuti; sed unum *Memento mei*, latro fidelissime,
tibi compendiaria fuit ad salutem via.

In idem.

Duobus homicidis æqualis infligebatur pœna,
crux; sed non par utriusque fuit sententia: hic

Α Ὃς μὲν ἀνακτι λόγῳ παροΐναεν ἀφρονα βέζον,
Ὃς δὲ μιν ἐκ σταυροῦ λιτάζετε, Μνώσο φάσκων.

Eis τὸ κατὰ Κλεόπαν, καὶ Λουκᾶν.

Ἐκλας τὸν ἄρτον καὶ πρὸ τοῦ πάθους, Λόγε,
Κλᾶς καὶ πάλιν τὸν ἄρτον ἐξηγερμένος·
Ἐκεῖ σεαυτὸν ἱερούργεις τῇ κλάσει,
Ἐνταῦθα σεαυτὸν ἐμφανίζεις τοῖς φίλοις.

Eis τὸ αὐτό.

Τίς παθ' ὁ νῦν, Κλεόπα φιλαίτατε, ἐκλασεν ἄρτον,
Ἄγνως ἄμμιν ἀνήρ; Ὁ διδάσκαλος. Ἡ φ' ὄγε Χρι-
[στός;
Ἡ μὲν ἀλλὰ ἐ δέρκες; ἐπεὶ ἐμὸν ἐκφυγεν ὄπα.
Οὐχ ὀρώ. Προμόλει, φίλοις δὲ τε ταῦτα λαλῶμεν.

quidem petulantiora in Christum regem convitia
deblaterabat; ille vero de cruce pendens interpella-
bat, *Memento inquam.*

In id quod Lucæ et Cleopha accidit.

Pridie passionis tuæ panem fregisti, o Verbum,
et revocatus a mortuis secundo panem fregisti;
ibi per fractionem Deo te sacrum feceras, hic te tuis
amicis manifestum facis.

In idem.

Quis tandem ille, qui nunc panem fregit, amice
Cleopha, vir nobis ignotus? Magister. Itane Christus
ipse? Anne eum cognoscebas? quod obtenebratam
oculorum aciem subterfugiebat, non cognovi. Heus
festino, charissimis hæc discipulis renuntiemus.

ΙΩΑΝΝΗΣ.

JOANNES.

Eis τὸ. Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος.

Βροντῆ ξένη κτυπαί με· φεῦ! τίς ὁ κτύπος;
Μηδὲν πτοηθῆς, ὁ Ζεβεδαίου γράφει.
Γράφει δὲ τί; Πρόκυφον αὐτὸς, καὶ μάθ·
Ὡ νοῦς! Ἐν ἀρχῇ φησιν τὸν Λόγον.

Eis τὸ αὐτό.

Πνεύματος ἐξ ἀγίου κλύων κλυτὸς Ἰωάννης,
Ὅσσα κλύεσκεν ἔφα· πρόχορος † δ' ἀνά δέλτον
[ἐλύξας
Μελιγράφοις δονάχεσσιν Ἰωάννου γράφει φωνάς·
Ἦν ὁ λόγος γὰρ ἐν ἀρχῇ, ἐγήρυσεν ὁ Ζεβεδαίου.

In id: In principio erat Verbum.

Nova tonitrua meas feriunt aures; heu! quantus
fragor? Nihil paveas, tantum Joannes Zebedæi filius
scribit. Quid vero scribit? Tu ipse immitte oculos,
ac discce; quænam sena, qui conceptus! *In principio*
inquit, *erat Verbum.*

In idem.

A Spiritu sancto multa edoctus est inelytus Joan-
nes, a quo quæcumque accepit evulgavit: quæ in
volumen cogens Prochorus eloquentibus calamis
Joannis exaravit oracula; has enim ei dictabat vo-
ces: *In principio erat Verbum.*

С *Eis τὸν ἐν Κανᾷ γάμον.*

Ἐκ παρθένου προῆλθες, ἐνδημεῖς γάμῳ·
Ἄμφω γὰρ ἐν σοὶ, Σῶτερ, εὐλογημένα,
Καὶ θαυματουργεῖς θαῦμα τῷ καιρῷ πρέπον,
Φύσιν τρέπων ὕδατος εἰς οἴνου φύσιν.

Eis τὸ αὐτό.

Οἴνοχοδοί, φορέοιτε καλὸν δέπας ἀμφικύπελλον,
Καδδὲ μέθυ γλυκάζον ἀφύσσετε· ἐγγὺς ὁ πίθος·
Ἄμπελον ἄμμι φύτευσε Θεοῦ Λόγος οἰνοδότειραν,
Ἄμπελον αὐτομάτην, σχεδίην δ' ἐδομήσατο ληνόν.

De nuptiis in Cana Galilææ.

E Virgine oriundus Interesse nuptiis non dedi-
gnaris; utrumque enim, virginitas et matrimonium in
te gratiam sunt consecuta; jamque miraculum opera-
ris temporis opportunitati convenientissimum, na-
turam vini in aquæ naturam immutans.

In idem.

Pocillatores intro undique flexum cymbium afferite,
ac dulce haurite merum, in proximo est amphora;
vitem vini largitricem nobis Dei Verbum procreavit,
eamque sponte proveniente, necnon et extempo-
raneum torcular fabricatus est.

Εἰς τὸν νυκτερινὸν μαθητὴν Νικόδημον.

Τῆς ἡμέρας τὸ δόγμα νυκτὶ μανθάνει
Ὁ Νικόδημος καὶ φυγῶν νύκτα πλάνης
Τὸν δροβρον εἶδε τῆς νοσητῆς ἡμέρας.
Ὡς εἶθε Νικόδημος ἤμην, Χριστέ μου.

Εἰς τὸ αὐτό.

Νύκτα δι' ἀμβροσίην Νικόδημός γ' ἤρα δέχεν
Εἶσθε, Χριστὶν ἀνακτα φῶς μέγα Πατρὸς ἀνάρχου,
Καθὼ' ἔμαθε σκοτόεντα πλάνης ζόφον, ἐν δὲ μύθη
Ἦμαρ ἀπ' ἡελίου προτιδύον ἀρχεσιφώτου.

Εἰς τὴν Σαμαρείτιν.

Γυναί, τί μέλλεις, ρίπτει σου τὴν ὕδριαν,
Καὶ συνδραμοῦτα τὴν Σαμαρείαν κάλει
Ἵδωρ πιεῖν ζῶν ἐκ φρέατος ἐνθέου,
Κάν ταῖς γυναῖξί πρωταπόστολος γίνου.

Εἰς τὸ αὐτό.

Θηλυτέρη; πόρνησι, Θεοῦ Λόγε πρὸς λόγον ἔρχη.
Ἐν δὲ θ' ὕδωρ πιέμεν ζητεῖς σφέας, ἀφθονε πηγῆ·
Οὐδὲ γὰρ ἀμφὶ μόνοισι κατήλυθεσ ἄρσεσι Σωτήρ,
Οὐδ' ἐσθλοῖσι βροτοῖσιν, ἀτὰρ φλαύροισι μάλιστα.

Εἰς τὸν πυράλυτον.

Ἐφίγχοθητι, παράλυτε, πᾶν τὸ σαρκίον,
Ὡς ἐκ τάφου δὲ τῆς στοᾶς ἀνηγμένος,
Γῆν βαστάσασαν βαστάσας κλίνην, τρέχε.
Τῆς ἰσχύος σου, Χριστέ, τῆς ἀμηχάνου!

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἄρθρα παρ' ἄρθρα δέθητε, καὶ ἐς βίον αὐτε μο-
[λείτε,

De Nicomedeo nocturno discipulo.

Diei disciplinam noctu audit Nicomedus, et reli-
cta erroris nocte, spiritalis diei crepusculum videt.
O utinam Nicomedus fuissem, Christe mi!

In idem.

Divina illa nocte divinam auroram Nicodemus
asnexit, regem Christum, lumen ejus qui sine
principio Pater est; a quo tenebricosam cognovi
erroris caliginem, præterea diem condocce factus
est procedentem a Sole Christo, omnis luminis
archetypo.

In Samaritanam.

Quid cunctaris, mulier? mitte manibus hydriam,
totamque Samariam propere currendo evoca; quo
ex divino exhaustam puteo aquam bibat: sic esto
tandem prima inter mulieres apostola.

In idem.

Cum mulieribus adulteris in colloquium venis, o
Verbum; ab illis deinde potum postulas, qui fons
perennis es et exuberans; scilicet non ad solos
tantum salvandos viros descendisti, nec justorum,
sed nocentum imprimis hominum gratia passus es.

In paralyticum.

Artus tui constringantur ac coalescant, o para-
lytice. Deque porticu tanquam de sepulcro pro-
grediens, et grabatum tollens, qui te tulerat, pro-
sili. O incomparabilis, tuæ virtutis immensitas!
Christe.

In idem.

Juncturis commissæ et colligatæ juncturae, in

A Ἐν δὲ τε, νεῦρι, τάθητε, καὶ ὀστέα, ἐνδοτε ἰσχὺν,
Ἐν δ', ὀμένες, προχύθητε, δέμας δὲ καλύψατε τοῦτο.
Ἐγρεῶ μοι, παράλυτε, κλίνην δ' ἀνά ἔρχεσ ἀείρας.

Εἰς τὸν τυφλόν.

Ὁ πηλὸς οὗτος πηλὸς ὀμματεργάτης,
Οὐχ ὡς φύσιν σχὼν δημιουργὸν ὀμμάτων,
Ἄλλ' ὡς ὀπουργῶν τῇ κελεύσει τοῦ Λόγου·
Ὡς ἐμπτύσαις μοι, Χριστέ, ταῖς ψυχῆς κόρας;

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἄσμενος ἡελίου σε βλέπω σείλας, ἠδὲ σελήνης,
Οὐρανὸν ἀστερόεντα, πυρὸς φύσιν, ἡέρα δέιον,
Καὶ ποταμοὺς, ψάμμον τε παράλιον, ἠδὲ τε γαῖαν.
Ὄμματα γὰρ μοι πλάσσει Θεοῦ Λόγος οὐ πρὶν
[ἔδουτα.

Εἰς τὸν Λαζάρου.

B Εἰ μακρὰν ἐστὼς Χριστὸς ἐσκύλευσέ σε,
Ζωῶν λόγῳ, θάνατε, Λαζάρουσ ἄλους,
Ὅποια, κατάρατε, λοιπὸν σε δρᾶσει
Ἐλθῶν ἐπ' αὐτὸν τὸν βαθὺν σου πυθμένα;

Εἰς τὸ αὐτό.

Λύσατε, λύσατέ μοι σκολιὰ προτιπλέγματα σαρ-
[κίς,

Ἐκ δὲ καλύπτραν ἔλασθε καρῆατος, ὦ κασίγνητοί.
Ὅφρα κόρας πετάσω καὶ ἀμπνυμι, ἠδὲ τε μέλψω
Χριστὸν, δεσ ἐκ μ' ἐσάωσε τανηλεγέος θανάτου.

Εἰς τὸν νιαπῆρα.

ὦ, δεῦρο, Πέτρε, νίψομαί σου τοὺς πόδας
Οὐ μὴ με νίψεις εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον.

C vitam egredimini, præterea nervi, extensi estote,
ossa roboramini, cutis extendere, et hoc corpus
insternerne; surge, paralytice, et sublato grabato
ambula.

In cæcum.

Hoc lutum novos architectatur oculos; non per-
inde quasi naturam habeat oculorum effectricem,
sed ut Verbi mandatis obsequenter ancillans. Sic
mihi in mentis palpebras inspuere velis, Christe mi!

In idem.

Te, o solis et lunæ jubar, alacris intueor, stel-
lato cælo, ignis elementum, divinum aera, et flu-
vius, et maritimas arenas ipsamque præterea ter-
ram: oculos enim, quibus carebam prius, mihi
Verbum Dei formavit.

In Lazarum.

D Si porro ab inferis stans Christus te tamen spo-
liavit, o mors, Lazarum, et si qui se obtulissent
alii, in vitam revocans; quid, o omni imprecatione
digna, de cætero te facturum est dum in profundas
abyssi tuæ regiones devenerit?

In idem.

Circumplexas mihi corporis fascias exsolvite, ipsius
integumenta capitis auferte, fratres, ut oculos
explicem, ac respirem, necnon et celebrem Chri-
stum, qui me prolixi somni effectrice mortē libe-
ravit.

De pedum ablutione.

Ades dum, Petre, tuos lavabo pedes. Non mihi
lavabis pedes in æternum. Nisi te laverō, a mois

Εἰ μὴ σε νύφω, τῶν ἐμῶν ξενοῖς φίλων.
Καὶ τὴν κεφαλὴν, καὶ τὸ λοιπὸν σαρκίον.

Εἰς τὸ αὐτό.

Νίπτεο τοῖσι πόδεσσι, ἀτὰρ κραδίηφιν ἀνιπτός,
Ὡς ὄφελον πεπάλαιο πρόπαν δέμας ἀσχει πηλοῦ,
Μηδὲ θεοκτονίης ἐνὶ τέλματι ἔχρανας ἦτορ,
Χριστὸν ὅταν προδέδωκας Ἰουδαίοις, ὦ Ἰούδα.

Εἰς Ἰωάννην ἐμπύπτοντα τῷ στήθει τοῦ Χριστοῦ.

Εἰς στήθος ἀγνὸν ἐμπρασῶν τοῦ Δεσπότη, Ἰωάννη, ρύακας ἠρύσω κόσους;
Ὡς παμμυρίους, ναὶ μὰ τὸ στήθος τόδε,
Δι' ὧν πολλὸς βεῖς εἰς ὄλην οἰκουμένην.

Εἰς τὸ αὐτό.

Χριστοῦ ἐνὶ στήθεσφι λελαθότα, ἐξ πυλεῶνας
Κύψεν Ἰωάννης, καὶ ἐσείδετο ἰδύματα θεῖα·
Ἄσσα δ' εἶδεν εἶπε, καὶ ἐκφορα θήκατο θνητοῖς·
Εἰν ἀρχῇ γὰρ ἔην ὁ Λόγος, φάτο, θαῦμα διδά-
[σχων.

Εἰς τὴν ἀποκαθήλωσιν.

Τολμηρὲ Νικόδημε, ρίψον τὴν σφύραν,
Μὴ συντριβῇ τι δεσποταῖον ὀστέον·
Ἡ λαβὴς ἀρκεῖ, καὶ τὸν ἥλον ἐλέκτω·
Εὐ τῶν χειρῶν! μέταλθε λοιπὸν τοὺς πόδας.

Εἰς τὸ αὐτό.

Δάκτυλά τοι, Νικόδημε, προήλυθε, δάκτυλα Θωμᾶ·

amicis eris extraneus. Igitur et caput, et totum corpus.

In idem.

Tu, qui corde illotus eras, lotus es pedibus; o utinam luti sordibus integro fuisses corpore scedatus; nec eo, quo Christi caedem machinatus es, caeno cor tuum maculasses, tum cum Judæis Christum vendidisti, Juda.

De Joanne supra pectus Christi recumbente.

In purum Domini pectus incumbens, Joannes, quot gratiarum in te derivasti latices? Næ infinitos (ipsummet Christi pectus attestor), quibus per universam terram jugiter fluia.

In idem.

Supra pectus Christi decumbens, in latentes ejus editus dispexit Joannes, ubi divinam doctrinam intellexit, et quaecunque vidit, quæ vulgari fas erat, in medium posuit. In principio erat Verbum, inquit, mira propterea edocuit.

De Christo e cruce sublato

O animi fidens Nicomede, malleum profice, ne forte Domini ossa confringantur; abunde erit forceps, qua clavos extrahito: quam bonam operam navarunt manus! ad pedes transi.

In idem.

Tuæ manus, o Nicomede, Thomæ digitos ante-

A Θωμᾶς γὰρ μετόπισθε καὶ εἰς τύπον ἐβλάπεν ἤλων,
Αὐτὰρ σὺ πρότερός τε καὶ αὐτοῖς ἔδρακες ἤλους,
Ἐν δ' ἱερὴν ἐδίφησας ὄγρην ἔτι πλευρὰν ἀνακτοῦ.

Εἰς τὸ κατὰ Θωμᾶν.

Πῶς ἤλθες ἐκτὸς τῶν θυρῶν κεκλεισμένων;
Καθὼς ἀπήλθον τοῦ τάφου φρουρουμένου.
Καὶ πῶς ἐκείθεν ἐξελήλυθας, Λόγε;
Ὡς πρὶν προῆλθον ἐκ πύλης κεκλεισμένης.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἄπτεο τῆς ρωθείσης λόγχῃ, Δίδυμε, πλευράς,
Ἄπτεο, καὶ πίστευε, ἐμὴν δ' ἐπιδέχουσο θέσπιν·
Ἔσσεται ἡμαρ, ὅταν ποτὲ καὶ τὰ πλευρὰ νυγῶσι
Σιδαρέης λόγχῃσι διαμπερὲς Αἰθιοπῆας.

B *Εἰς τὴν κοίμησιν τῆς Θεοτόκου.*

Μυστηριώδη τὴν πανήγυριν βλέπω·
Μήτηρ τελευταῖα τοῦ γ' Ἰησοῦ Μαρία,
Θεὸς δὲ λαμβάνει τὸ πνεῦμα ρητέροσ,
Καὶ καινὸν ἀνθεὶ τοῖς ἀποστόλοις πτίλον.

Εἰς τὸ αὐτό.

Πεζὸς ἔφυς, Πέτρα, γῆς γὰρ ἔφυς, τίς ἀναίνεται ἐμ-
[φρῶν;
Ἄλλὰ γε κῶμα κόδεσαι περήσαο, θαῦμα ἰδέσθαι·
Ἡέρα νῦν δὲ πέτω βιοθρέμμονα, πνοιοδοτῆρα·
Ἵστερον αὐτ' ὀλίγον καὶ ἐς πόλον αὐτὸν ἀνέλθης.

verterunt; postea quidem Thomas in impressionem clavorum introspexit, sed tu prior ipsosmet vidisti clavos, et adhuc humentis Christi lateris adyta scrutatus es.

In id quod Thomas accidit.

Quonam modo clausis januis, intro pedem posuisti? Quemadmodum e circumvallato sepulcro sum egressus. At quomodo inde egressus es, o Verbum? Ut obsignata prius janua prodii.

In idem.

Lancea transfixum latus tange, Didyme, palma, et esto fidellis, meumque vaticinium excipe; erit tempus, cum tua tandem latera transadigent ferreis utrinque lanceis Æthiopes.

De dormitione Virginis.

D Mysticam hominum frequentiam intueor; Maria, Jesu Mater, animam exhalat, quam corporeis solutam vinculis Deus excipit; jamque novæ, quibus advo- lent, plumæ apostolis enascuntur.

In idem.

Pedes incedebas, Petre, ut qui terrenus; quis eat inficias? nihilo tamen secius pedibus æquora tranasti (visu mirabile), nunc et aerem, alium vitæ largitorem, transvolas, intra paucos tandem dies in coelum ipsum iturus.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ.

ACTUS APOSTOLORUM.

Εἰς τὴν Πεντηκοστήν.

Περιστέρα τὸ Πνεῦμα τῷ διδασκάλῳ,
Γλώσσαί πυρὸς τὸ Πνεῦμα τοῖς ἀποστόλοις·
Κατέρχεται γὰρ εἰς ὑπηρέτας λόγου,
Καὶ συμφλέγειν μέλλοντας εἰδώλων πλάνην.

Εἰς τὸ αὐτό.

Πέρσαι πυρσολάτραι, πυρὸς ἄλλου τίσατέ φύσιν,
Ὁ πρὸ διὰ στομάτων ὑποφήταις ἔρχεται Ἰησοῦ,
Τίσατε, ὅφρα φάος μηδὲ φλόγα ἐνθεν ἄροιτε,
Δυσσεβείας πρήθουσαν, ἀγρώστιδος ἦθε χόρτον.

*Εἰς Μαθθίαν τὸν Ἰούδα τόπον ἀναπλη-
ροῦντα.*

Ἰούσατε, καὶ σὺ καλὸς, ἀλλ' ὁ Μαθθίας
Τὸν κόκλον ἐπλήρωσε τῶν ἀποστόλων·
Τὴν ἀξίαν γὰρ λαμβάνει καὶ τὴν χάριν·
Ἄφ' ἧς Ἰούδας ἀφρόνως ἀπερβράγη.

Εἰς τὸ αὐτό.

Μωυσιῶς καλῆμῃσι τροπᾶσκετο ἔθνια πάλαι,
Νῦν δὲ Πέτρον καλῆμῃσι θεουδίου ἔλκετ' ἄνωθεν
Πνεῦμα μέγας Παράκλητος ἐκ' ἀνδρομέῃσι κεφα-
ρῆς·

Μαθθίου ἀμφὶ κόρυμβά κόρας βαλεῦ, ὡς καὶ δασίης.

Εἰς τὴν κατήχησιν Πέτρον.

Πέτρος κατηχεῖ, καὶ τίς ἀπειθής μένει;

De die Pentecostes.

Columba Christo magistro advenientis Spiritus symbolam fuit, apostolis vero igneae linguae Spiritum sanctum demonstrant, qui in Verbi ministros a caelo descendit, apostolos, inquam, idolorum concrematurus errorem.

In idem.

Qui flammam adoratis, o Persae, aliam ignem colite qui per interpretum Christi ora progreditur, colite, ut inde lumen, non candentes prunas reportetis, quae impiis, graminis instar aut seni, comburunt.

De Mathia in Judae locum successo.

Sanctimoniae merito celebris eras, o juste Joseph, Mathias tamen apostolorum numerum supplevit; accepta dignitate et gratia, a qua Judas per inconsultam temeritatem deciderat.

In idem.

Gentes olim Mosis manibus in fugam dabantur; nunc autem religiosi Petri manibus caelitus extrahitur in hominum cervicem magnus consolator Spiritus; in Mathiae verticem oculos intende, quo resciscas.

In Petri catechesim.

Dicente Petro, quis contumaciter incredulus per-

A Πέτρος διδάσκει, καὶ τίς οὐ τρέμει κλύων,
Τοῦ Πνεύματος λαλοῦντος ἐν γλώσσῃ Πέτρον;
Ὡ γλώσσα σεπτὴ, πῦρ λαλεῖς τε καὶ πνέεις.

Εἰς τὸ αὐτό.

Πέτρος δδ' ἀτρεκίεσσιν ὑπὸ στομάτεσσιν διδάσκει
Χριστὸν, ἄθρει δ' ἀίδηλον ἀπὸ φλόγα, λῦστε, κιοῦ-
[σαγ.
Γλώσσης, ἢ μιν ἀνήνατ' ἐπὶ σταυροῖο βεβῶτα.
Κέκλυτε τῶνδε λόγων ἀληθοῦς, κέκλυτε πάντες.

*Εἰς τὸν ὑπὸ Πέτρον καὶ Ἰωάννου ιαθέρτα
χωλόν.*

Χωλὲ, προσαίτει, Πέτρος ἐγγύς ἐστὶ σου·
Ἄργυριον μὲν οὐ λάβης, ἢ χρυσίον,
Ἄνάργυρον δὲ τὴν ἰατρειάν λάβης·

B Λόγῳ γὰρ ἄρτι σῶσαι δείξει καὶ μόνῳ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Χωλὸς ἀνὴρ ἀνά σηκὸν ἐθήσατο, ἐκ δ' ἄρα σηκοῦ
Ἄρτιπος ἦλθε· Πέτρος γὰρ ἐκίχλετο ὀρθὰ βαδίζειν·
Ἄτάρ ἀτασθαλίη κακομήχανος ἀρχιερέων
Ἐν κραδίῃ χώλευσε, καὶ ἐμπαλι βήτατο † χωλοῦ.

Εἰς τὰ κατὰ Ἀνανίαν καὶ Σάπφειραν.

Τί ταῦτα; Πέτρος, θανατοῖς Ἀνανίαν
Ἄπαξ ἀμαρτήσαντα; Καὶ μὴν οὐχ ἄπαξ.

severet? docenté Petro, quis vel auditione non tremat, cum ejus eloquatur lingua Spiritus sanctus? O veneranda lingua! Ignem loqueris, et ignem inspiras.

In idem.

C En ipse Petrus ore intrepido Christi fidem docet; considera, vir bone, perstringentem oculos flammam e lingua prosilientem, quae ipsum de ligno pendentem negaverat: piscatoris audite sermones, omnes auscultate.

In claudum a Petro et Joanne sanatum.

Stipem pete, loripes, tibi praesto est Petrus; argentum quidem aut aurum non es accepturus, sed nullo redemptam argento medicinam; nunc enim manifestum faciet se vel solo posse verbo sanare.

In idem.

Homo claudus in templum ingressus, e templo pedibus valens regressus est, nam eum Petrus rectum ire jusserat, sed ad malum ingeniosa sacerdotum pravitas, animo claudicantium, contra quam iret hic claudus, ambulabat.

De iis, quae Ananiae et Sapphirae acciderunt.

Quid isthuc, Petre? Ananiam morte multas, qui semel offenderat? Nae non tantum semel, sed inli-

Ἀπειράκις δὲ συμπαθεῖν ἐπετρέπης.

Ναί, τοῦ κακοῦ δὲ τὴν ἀπαρχὴν κωλύω.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἀνανίην ποτ' ἔπεφνε Πέτρου λόγος, οὕνεκα
[Πνεῦμα

Ψεύσατο παμμεδέοντα βασιλέα, τῆς δὲ κεν ὠνῆς
κλέψεν ἔων κτεάνων, ἀπὸ δ' εἴλετο μοῖραν ἐκεῖθεν.
Ψευδολόγοι τρομέωμεν· ὁ γὰρ τύπος ἐγγύθι κείται.

Εἰς τοὺς ὑπὸ τῆς σκιᾶς Πέτρου ἰωμένους.

Ἄν σκιά Πέτρου τὰς νόσους ἄρδην λύη,

Τί λοιπὸν ἐργάσαιο ταύτας; εἰπέ μοι

Ὁ Πέτρος αὐτός, καὶ τὸ τοῦ Πέτρου στόμα;

Πάντως πλέον σχῆ τῆς Πέτρου σκιᾶς Πέτρος.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἡ σκιά οὐκ ἀτρέχεια. Πέτρου δὲ τε καὶ σκιά αὐτῆ

Ἄτρεχέως νοσέοντα; ἴησατο, θαῦμα ἰδέσθαι·

Τοῖος ἐπισκιάσις με, μακάριστε Πέτρε, νοσεῦντα,

Μηδέ τε τοῖος ἔης, οἷός ποτε ἀμφ' Ἀνανίην.

Εἰς τὴν φυλακὴν Πέτρου, καὶ τὴν ὑπ' ἀγγέλου
λύσιν.

Ὁ δυνατὸς τὰ πάντα δεσμεῖν καὶ λύειν

Δεσμεύεται νῦν, καὶ καθείργνυται Πέτρος·

Ἄλλ' ἀγγελὸς τὰ κλειθρα, τὰ κλοιά κλάσας,

Ἐωθινὸν κήρυκα πέμπει τοῖς δούλοισιν.

Εἰς τὸ αὐτό.

Εἰρξάτε Πέτρον ὕμεν, Χριστὸς δ' ἀπέλυσ', ἱερῆς,

Χριστὸς Πέτρον ἔλυσε, καὶ ἀμφοδὰ πέμπει διδά-
[σκειν·

Ules veniam jussus es misericorditer indulgere :
verum id quidem est, sed mali priusitias antevertio.

In idem.

Petri increpatio quondam Ananiam mortem intulit, quod Spiritui late regnantis Dei mentitus, de pretio facultatum suarum, parte inde ablata, suffuratus fuerat. Nos mendaciorum tremamus artifices : hoc enim nobis propositum est exemplar.

De iis qui Petri umbra sanati sunt.

Si Petri umbra omnes prorsus aegritudines discussit, quid in eas de cætero facturus est, mihi loquere, Petrus ipse, et ejus oris imperium? Plus omnino Petrus, quam Petri umbra consequi poterit.

In idem.

Umbra non est veritas; tamen vel sola Petri umbra (visu mirabile) male affectos vere curavit. Talis me invalidum in umbra, o beatissime Petre; nec quemadmodum olim in Ananiam, sic in me aevias.

De Petri custodia, ejusque liberatione.

Penes quem ligare omnia situm est, necnon et solvere, vincitur nunc Petrus ac detinetur : sed eum angelus, vectibus ac numellis perfractis, matutinum multitudini præconem mittit.

In idem.

Vos Petrum conclusistis, sacerdotes; Christus eripuit, et ereptum, propalam ut doceret, allegavit; ipsemet vero Christus non seipsum vinculis, sed

A Χριστὸν δ' οὐκ ἂν ἔλυσε, μόρου δ' ἀνεσώσατο Χρισ-
[τός·

Δυσσεβέες, πείσθητε· νεκρῶν γὰρ ἀπέγραψ' Ἰησοῦς.
Εἰς τὴν συμβουλίην Γαμαλιήλ, ὅτι δεῖ μὴ κω-
λύειν τὸ κήρυγμα.

Ἄφες, πονηρῆ, τοὺς ἀποστόλους λέγειν.

Γλώσσας πυρὸς φέρουσι· φρίξον, ἐφρύγης·

Θεῶ γὰρ οὐκ ἂν ἀντιπράξειν ἰσχύτης,

Ὁ σὸς Γαμαλιήλ σε πειθέτω λέγων.

Εἰς τὸ αὐτό.

Τίς ποθ' ὁ πρεσβυτέροισι καλὴν ἀρτύνατο βουλήν

Ἐσθλὸς ἀνὴρ, μεθέμεν θεοκήρυκας ὄρθ' ἀγορεύειν;

Μηδὲ Θεοῦ προπάροιθεν ἀτάσθαλα δάκτυλα τείνειν;

B Γαμαλιήλ δδ', ἀριστε, φαρισσαῖος νομομαθῆς.

Εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν ἐπτά διακόνων.

Ἦλιος ἀναξ ἐπτά τῶν πλανωμένων·

Στέφανος ἀναξ ἐπτά τῶν διακόνων·

Ὁ μὲν τριῶν ὑπερθε, καὶ τριῶν κάτω,

Ὁ δὲ πρὸ τῶν ἐξ εὐλόγως τεταγμένος.

Εἰς τὸ αὐτό.

Νικάνορα, Πρόχορον τε, Τίμωνά τε, Νικόλεων τε

Παρμενᾶν τε, Φίλιππὸν τε, Στέφανόν τε θεουδῆ,

Τούτους Πέτρος προέταξε διακριδόν, ἕφρα τραπέζας·

Πιστοῖς ἀρτυνέωσι διήκονοι ἐσθλοὶ ἔοντες.

Εἰς τὸν λιθασμὸν Στεφάνου.

Χρυσσοῦν ὁ μάρτυς καὶ πρὸ τῶν λίθων στέφος·

Ἡ λαμπρότης γὰρ μαρτυρεῖ τῆς ἰδέας·

C morte; credite tandem, aliquando perfidi; surrexit
Christus.

De Gamalielis consilio, non prohibendam esse
et prædicationem suadentis.

Sive loqui apostolos, o nefarie, igneas circumferunt linguas; horresce, illo igne tostus es; nec enim unquam Deo reluctari possis : qui e tuo collegio est Gamaliel, suo te sermone persuadeat.

In idem.

Quis decentem senioribus proposuit sententiam vir probus, ut divinos ad rite prædicandum dimittant interpretes, neque sacrilego contra Deum nisu contendat? Ille ipse Pharisæus est Gamaliel ap-prime legum peritus, optime amice.

D

De septem diaconorum electione.

Sol septenos inter planetas principem locum tenet, Stephanus inter septem diaconos primas occupat; ille quidem tres superne habet, totidem inferne; hic vero supra sex diaconos merito collocalus est.

In idem.

Nicanorem, Prochorum, Timonem et Nicolaum, Parmenam, Philippum et pium Stephanum, hos a populo secretos præordinavit Petrus, quo mensas, in ministerium diaconatus electi, fidelibus apparent.

De Stephani lapidatione.

Stephanus prius erat aurea corona, quam lapidibus impeteretur; id quod ex ejus prosiliens aspectu

Βληθεὶς δὲ λοιπὸν ὕστερον καὶ τοῖς λίθοις,
Χριστῷ προσήχθη λιθοκόλλητον στέφανος.

Eis τὸ αὐτό.

Οὖρος ἀμφὶ κόρυμβα θαδῶρ ἀνέλαμψεν Ἰησοῦς,
Καὶ μιν ἀφρων κατέπεφνε καὶ ἀγριος οἶκος Ἰουδα.
Λάμψε δὲ καὶ Στέφανος κατὰ φῶς μέγα ἡλλοιο,
Καὶ πολιοῖσι πέτροισι κατέκτανεν αὐτὸν ἐκεῖνος.

*Eis τὴν ἐπὶ Σίμωνι τῷ Μάγῳ ζητοῦντι ὠνήσασθαι
τὸ Πνεῦμα ἀπόφασιν Πέτρου.*

Τὸ χρυσίον σου συναποικήσαιτό σοι,
Ἄπιστε, πιστὴ δούλε χρημάτων Σίμων,
Τοῦ Πνεύματος γάρ οὐ πιπράσκω τὴν χάριν·
Σίμων ὁ Πέτρος πρὸς Σίμονα τὸν Μάγον.

Eis τὸ αὐτό.

Ἄνιον ἀργυροῖο δοκεῖς, μάγε, τὸν Παράκλητον,
Ἄνιον, ὃς με λέλυκεν ὑπηρεσίας Βελίαο·
Δούλος ἄρ' εἶ Βελίαο, καὶ ἀργύρου ἀργοχρῶτος,
Οἷς μετὰ λοῖσθον ἐλεθρον ἐπίξεται, ἀθλιε Σίμων.

Eis τὰ κατὰ Φίλιππον καὶ Καρδάκην.

Ἵδωρ ἰδοῦ, Φίλιππε, φησὶ Καρδάκης,
Τί κωλύει με τὴν Θεοῦ λαθεῖν χάριν;
Φίλιππος, οὐδὲν, καὶ τὸν ἄνδρα βαπτίσας
Ἐκεῖ, παρῆκεν ἀρπαγεις ὅπ' ἀγγέλου.

Eis τὸ αὐτό.

Καὶ σοὶ μὲν, Τομίη, ὠκύτατον ἔρπετο ἄρμα
Ἡμιόνοισι νέοισι φορεύμενος Αἰθιοπεῖης·
Ἄρμα δὲ Φιλιπποῖο ταχύτερον, ἐξ ἅμα Γάζης
Εἰς Ἄσωτον ἰὸν, τάχά κώλους ζεύξαιτ' ἀμείνους.

contestatur fulgor; postremo denique saxis obrutus distincta lapillis corona Christo appositus est. C

In idem.

In Thaboris montis apice radios ejaculabatur Christus, quem domus Judæ crudelissima inconsideranter occidit; solaris item luminis instar inclaruit Stephanus, eumque domus Judæ albicantibus saxis interfecit.

In Petrum Simoni Mago Spiritum sanctum mercari cupienti renuentem.

Tecum in malam rem abeat aurum tuum, infidelis Simon, fidelissime pecuniarum famule; nec enim Spiritus sancti gratiam vendo ego Simon Petrus, Simoni Mago.

In idem.

Venalem putas argento Paracletum, o Mage, venalem, qui me a Belixæ ministerio vindicavit; tu quidem Belixæ, et albicantis argenti servus es; quibuscum ad extremas tandem miserias devenies. D

De Philippo et eunucho reginæ Candaces.

Ecce aquam, Philippe, Candaces ait eunuchus, quid, quo minus divinæ gratiæ particeps fiam, prohibet? Nihil, inquit Philippus. Dictum factum, viro eo loci baptizatō, Philippus raptus ab angelo prætervectus est.

In idem.

Tibi quidem, eunuche, citissimus volvebatur currus, qui mulis junioribus ex Æthiopia trahebatur; sed longe celerior Philippi rheda, quæ Gaza in Asotum progrediens levioribus erat juncto jugalibus.

A *Eis τὴν τοῦ Παύλου κλήσιν.*

Θεὸς καλεῖ σε, Παῦλε, καὶ Θεὸς χρίει·
Οὐκ ἦν γὰρ εἰκὸς εὐδὲ τούτῳ τῷ τρόπῳ
Καθυστερεῖν αὐτοῦ κορυφαίου Πέτρου,
Οὐ μὴδ' ἐν αὐτοῖς ὑστερίζεις τοῖς θρόνοις.

Eis τὸ αὐτό.

Ἄννανίην ποτ' ἔπεφνε Πέτρος μέγας ἀφρονέοντα,
Ἄννανίης δ' ἐσάωσε φρονῶν μέγαν ἔμπαλι Παῦλον·
Δέρκεο, Παῦλε, φῶς, καὶ ἡλίου, καὶ Ἰησοῦ,
Δέρκεο, καὶ κήρυτσε κατὰ χθόνα πᾶσαν ὁρούων.

*Eis τὴν ἀπὸ Δαμασκοῦ διὰ σαργάνης φυγὴν
Παύλου.*

Ἄναπνέω σε, Παῦλε, προσκέχηνά σοι,
Ἄλλ' οὐχ ὀρῶ σε· νῦν πρὸς οὐρανοῦ; τρέχεις,
Βυθοδρομεῖς νῦν, νῦν σε κρύπτει Σαργάνη.

B Ἦ πτηνὴ πεζῆ, ποῦ σέ τις θραμῶν φθάσει;

Eis τὸ αὐτό.

Παῦλος ὀδ', ἐν σφυρίδι προφυγῶν καλάμας ἀά-
[πτους,
Λαθριδίως ἵεται διὰ τείχεος ὑψικορύμβου·
Ἄλλὰ γε μικρὸν ὅσον τρίτον οὐρανὸν ἀμφιπολεύσει,
Αὐτὸν τ' εἰς παράδεισον ἀίξεται ἐνθεν ἀερθεῖς.

*Eis τὰ κατὰ Αἰνείαν καὶ Ταβιθὰ θαύματα
Πέτρου.*

Τὸν Αἰνείαν ἤγειρεν ἐν Λύδῃ Πέτρος,
Ἐν Ἰόπῃ δὲ τὴν Ταβιθὰ δορκάδα·
Τὸν μὲν τὸ σῶμα παντελῶς παρειμένον,
Τὴν δ' εἰσεῖζαν τοῦ θανάτου τὰς πύλας.

De Pauli vocatione.

Deus te vocat, et oleo gratiæ inungit, Paule; nec enim par erat ipsa vocatione et unctione, a Petro apostolorum principe te deterioris esse conditionis, cui ne quidem in ipso consensu decedis.

In idem.

Magnus quondam Petrus desipientem Ananiam morte multavit; at, qui sapiens fuit Ananias maximum e contra Paulum servavit: lumine et solis, et Jesu frueri, Paule, frueri, et in universas irrumpeas terras Christum prædica.

In Paulum Damasco per sportam evadentem.

Te respiro, Paule, ad te anhelo, sed meos fugis oculos, nunc sublimis in cælum abis, nunc per altum curris, modo sporta te contegit. O qui modo volas, modo pedes incedis, quis te currendo assequatur?

In idem.

Manus ad comprehendendum perperam accinctas eluctans Paulus, in corbe per editissimas murorum pinnas furtim se proripit; qui paulo post tertium lustrabit cælum, inque ipsum paradysum hinc raptus evolabit.

De miraculis circa Æneam et Tabitham.

Dum Lydæ ageret Petrus, Æneam lecto suscitavit, in Joppæ vero Tabitham, quæ Dorcas dicta; illum integro quidem corpore paralyticum, hanc mortis ingredientem januas.

Eis τὸ αὐτό.

Καλχέου ἐξ ἔπνοιο, μαθήτρια δορκάς, ἀνίστω·
Πέτρος ἔδ' ἄγχι πάρεστι· τάχος τάχος ἔγρεο, κούρη·
Χήρης δ' ἀμφὶ γυναιξὶ παρηΐδα μόρξον ἀφ' ὀγρήν,
Αἶ σε περικλαουσιν ἀγαθουργόν περ ἐοῦσαν.

Eis τὴν ἀπ' οὐρανοῦ δειχθεῖσαν Πέτρῳ σαγήνην.

Φεῦ τῆς σαγήνης ἰ οὐρανοῦ πλουτεῖ πλάτος,
Τὰ πάντα συσφίγγουσα τῶν ζώων γένη,
Ἄ, Πέτρε, θύσας ἀνυποστόλως φάγε·
Οὐδὲν γὰρ ἀκάθαρτον ὁ Χριστὸς λέγει.

Eis τὸ αὐτό.

Ἔθνεα πάντα δέχυσσο, καὶ ἔγγραφε πιασὶ Θεοῦ,
Πέτρε, τὰ γὰρ σοὶ κέλλει' ἀφ' αἰθέρος ἔργα σαγήνη·
Πάντα Θεοῦ τελέθῃσι καὶ εἰς Θεὸν αὐτὰ μολεῖτω·
Κληρονόμον δ' ἐθνέων Χριστὸν φάτω καὶ τις ὁρών-
[των.

Eis τὴν σφαγὴν Ἰακώβου.

Τέθνηκεν ὁ πρόταθλος ἐκ πολλῶν λίθων,
Ὁ δεύτερος δὲ μάρτυς ἐξ ἑνὸς ξίφους
Ἰσοκλεὲς δὲ τοῦ Στεφάνου τοῖς λίθοις
Ἰὸ κτεῖναν Ἰάκωβον Ἡρώδου ξίφος.

Eis τὸ αὐτό.

Ὁ κλυτὸς Ἰάκωβος ὀλόμενος ἀμφὶ μαχαίρῃ,
Ἰδοῦ, εἶπε, πίνῃ τὸ ποτήριον, ὃ προπέπωκας,
Χριστὰ, σὺ, καὶ βαπτίζομαι, ὡς προδεβάπτισαι αὐ-
[τός,
Αἵματος ἐξ ἰδιοῦ λελουμένος, ἀλλὰ με δέξαι.

In idem.

Ex sereno somno exsurge, Dorcas discipula, Petrus
prope adest; quamprimum excitare, mulier, humen-
tes viduarum mulierum genas absterge, quæ te bonis
incombentem operibus mæste desiderant.

De sagena Petro ostensa.

Proh quæ sagena! qua cœli locupletatur ampli-
tudo, omnia complectens animalium genera, qui-
bus immolatis secure vescitor, o Petre, nam Chris-
tus impurum nihil esse pronuntiat.

In idem.

Omnes admitte gentes, et in filiorum Dei censum
ascribe, Petre, sic enim, cœlitus sagena palam facta,
fieri iubetur: Dei sunt omnia, et ad Deum redire
oportet; sed et Christo datum iri gentes in hæredi-
tatem prophetarum quispiam prædixit.

De Jacobi obtruncatione.

Protomartyr Stephanus incussis lapidum grandi-
nibus extinctus est, secundus vero martyr Jacobus
mucronis ictu fuit confossus; Stephani tamen lapi-
dibus æqualem habet gloriam, qui Jacobum occidit,
Herodis gladius.

In idem.

Cum magnus Jacobus gladio confossus exspiraret:
Ecce bibo, inquit, calicem, quem prælibasti, Christe,
et eo baptismo baptizor, quo primo baptizatus
es proprio lotus sanguine; me igitur morientem
excipe.

A Eis τὴν δευτέραν φυλακὴν Πέτρον, καὶ τὴν ὑπ' ἀγγέλου λύσιν.

Κάνταῦθα πάλιν φυλακίζεται Πέτρος,
Φορεῖ δὲ δεσμὰ καὶ σιδηρᾶς ἀλύσεις·
Κάνταῦθα πάλιν ἄγγελος Πέτρον λύει,
Καὶ κλεῖ τὰ δεσμὰ, καὶ ποδηγεῖ ποτρέχων.

Eis τὸ αὐτό.

Ἄγγελος αἰγλήεις περὶ Πέτρῳ ἔσπερος ἦλθεν
Εἰρηκτὴν ἀμφιμένοντι, ὕπνος δὲ οἱ ὄμματα κάμπτει·
Στῆ δ' ἰθὺ, λάξ δ' ἐπάταξεν, ὁ δ' ἤλατο, αἱ δ' ἄρ'
[ἀλύσεις

Ἐκπεσον αὐτόματοι, καὶ ἔκτοθεν ἤλυθε Πέτρος.

Eis τὴν τελευτὴν Ἡρώδου

Ὁρᾶς ἐκείνον τὸν μέγαν, τὸν ἐνθρόνον,
Οὐ τοὺς λόγους σέβουσιν ὡς Θεοῦ λόγους;
B Ἐκεῖνος οὗτος, ἀγγέλω πεπληγμένος,
Σκώληξι βρωθῇ καὶ παρέλθη τὸν βίον.

Eis τὸ αὐτό.

Ἡρώδη, τί γέγηθας ἐφ' εἵμασι βασιλικοῖσι;
Τίπτει δὲ σε κλανάουσιν ἀλάστορες ἀνέρες, ἄφρον;
Ῥήματά σου γερέθοντες θεῖους ἦντα χρησμούς;
Ἄγγελος ἄγχι πάρεστι, ταλάντατε, δε σ' ἀπελίσσει.

Eis τὴν δημηγορίαν Παύλου.

Ὅπου πάρεστι Παῦλος, ἡ χάρις πόση!
Ὅπου διδάσκει Παῦλος, ἡ κειθῶ πόση!
Ἄκουε Παύλου τῶν μελισταγῶν λόγων,
Σίμβλων δ' ἀπορράγηθι τῶν ἡμετέρων.

Eis τὸ αὐτό.

Παῦλος ἔφα, στόμα Χριστοῦ ἔφα, Πρόσιτ' ἔθνεα πάντα,
Ἔθνεα πάντα, πρόσιτε, Θεοῦ δὲ κλύοιτε λαλοῦντος·

C De secunda Petri custodia, unde ab angelo liberatus est.

Κὶ rursum Petrus egrastula detinetur, vinculis et
ferreis gravibus catenis, et inde rursum angelus
Petrum eximit, fractisque vinculis, prævious iter facien-
tem ducit.

In idem.

Splendens angelus serotinus ad Petrum venit in
carcere constrictum, cui somnus inclinarat oculos,
stansque rectus calces pulsavit, unde Petrus exsi-
lit, catenis sponte cadentibus et foras excessit.

De morte Herodis.

Hunc sublimi throno fastosum intueris hominem,
cujus verba ceu Dei responsa veneranter audiunt?
Ille ipse percussus ab angelo, corrosus vermibus,
D vitam agere desinet.

In idem.

Quid regia trabea petulantius exsultas, Herodes?
Quidve te pestiferi seducunt homines, imprudens,
tuos sermones divina ut oracula venerati? In pro-
ximo est angelus, o infelix, qui te conficiet.

De Pauli concione.

Ubiunque gentium fuerit Paulus, quanta gratia!
Ubiunque docuerit Paulus, quanta persuasio! Mel-
lissuos Pauli sermones ausculta, et vel meorum ver-
suum alvearia relinque.

In idem.

Loquente Paulo Christus loquitur, omnes adeste
gentes; accedite omnes, et Deo loquenti audientes

Παύλου ἐνὶ στομάτεσσιν ἔλοι Παράκλητοι ἕασσιν,
Ἄμφι δέ οἱ παλάμεις σημήϊα πάντα τελεῖται.

*Εἰς τὸν ἐν Λύστροις λαθόντα ὑπὸ Παύλου καὶ
Βαρνάβα χωλόν, καὶ ὅπως ἔδοξαν τοῖς ἐκείθεοι.*

Ἐρμῆς ἔδοξας, Παῦλε, καὶ Ζεὺς, Βαρνάβα,
Τοῖς ἀμφὶ Λύστροις δεισιδαιμονεστέροις,
Χωλὸν θεραπεύσαντες ἄλλ' ὑμῖν τότε
Τὸ δοῦλον ὑμῶν οὐκ ἀπηρνέθη γένος.

Εἰς τὸ αὐτό.

Εἰ θεὸν φήθητε, κακόφρονα ἔθνεα, Παῦλον
Χωλὸν ἰησάμενον, τί νομίζετε λοιπὸν ἐκεῖνον,
Ἥμος ἐπ' αἰθερίην κουφίζεται ἀντογα τρίτην
Ζωὴς ἰών; τάχα γὰρ καὶ ὑπέρθεος ὑμῖν φανεῖται.

Εἰς τὸν ἐν Λύστρα λιθασμὸν Παύλου

Ἐβάλλετε Στέφανον ἀδροῖς τοῖς λίθοις,
Καὶ Παῦλος αὐτοῦ τῶν λιθαστῶν ἦν μέρος ἄνθρωπος
Νῦν βάλλεται καὶ Παῦλος ἀδροῖς τοῖς λίθοις,
Καὶ τὸν στέφανον ἐκ θεοῦ λαθὼν ἔχει.

Εἰς τὸ αὐτό.

Παῦλε, σὺ Χριστὸν ἀνακτα μιμήσασθαι ἀμφὶ λιθασ-
[μοῖς,

Βάλλεο γὰρ λίθοις, φόνου δ' ἀλείνας ἀνάγκην.
Λύστρα πόλις κακοεργέ, θεὸν χθὲς Παῦλον ἐσέφθης,
Καὶ νῦν πετροβουλεύσασθαι κατακτανεῖν μενεαίνεις.

*Εἰς τὴν ἀπὸ τῆς δούλης ἐξέλασιν τοῦ Πύθω-
νικοῦ πνεύματος, καὶ τὴν τῶν δεσποτῶν
αὐτῆς κατὰ Παύλου μανίαν, καὶ τὰς πληγὰς.*

Τὸ πνεῦμα τοῦ Πύθωνος ὡς πύθοιτό σου.

incumbite. In ore Pauli omnes Spiritus sancti gra-
tiae repositae sunt; perque manus ejus omnigena
miracula patrantur.

*In claudum Lystris a Paulo et Barnaba sanatum
et quemadmodum inde crediti sint dii.*

Pro Mercurio habitus es, Paule, tuque Barnaba
pro Jove ab oppidanis, qui Lystris habitabant, reli-
gioni deditissimis, eo quod claudum curastis, neque
tamen a vobis negatum est vos esse homines, non
deos, sed Dei ministros.

In idem.

Si, o male consultae gentes, Paulum Deum esse
credidistis, eo quod claudum curastis, quid
deinceps eum credetis, tum, cum ad tertium caeli
orbem attolletur adhuc mortalis? forte vobis supra
Numen apparebit.

In Paulum Lystris lapidatum.

Denso lapidum nimbo Stephanum obruistis, deque
eorum numero, qui eum lapidabant erat Paulus;
nunc et crebris lapidibus Paulus impetitur, et a Deo
victoriae coronam accipit.

In idem.

Christi exemplum, Paule, cum lapi-
darere; saxi enim impetitus, lethi necessitatem
declinasti; o Lystra, scelerata civitas, heri Paulo
divinos honores attribuebas, nunc eum jactis lapi-
dibus interficere moliris.

*De ancilla ex qua spiritus Pythonicus ejectus est,
deque dominorum ejus in Paulum furore, cui plagas
accessiverunt.*

Pythonicus spiritus, ubi primum tui advenientis

A Ἐλθόντος ἐγγύς, Παῦλε, φεύγει μακρόθεν

Ἥ πῶς ἰδεῖν ἔσπευξε τὴν φωτὸς θέαν

Τὸ τοῦ σκότους πρόσωπον, ἡ νυκτὸς θέα;

Εἰς τὸ αὐτό.

Πνεῦμα Πύθωνος ἔωσας ὑπέρμεγα, Παῦλε, κορίσκης
Παιδὸς ἀπ' οἰκέτιδος, μῆνιν δέ τε δεσποσύνοισι
Τηλόθεν οὐκ ἀπέωσας ἢ ἀμφὶ σὲ δύσνοια δρώσα
Σῶμα ὑπὸ πληγῆσιν ἀεικαλίησι δάμασσαν.

*Εἰς τὴν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ διάλεξιν Παύλου, ὅτι
καὶ Διονύσιος, καὶ Δάμαρις, καὶ ἄλλοι ἐπί-
στευσαν.*

Ἄρειε πάγε, καὶ σὺ τὸν Παῦλον δέχου

Ἄνάξιον γὰρ μὴ τὸ τοῦ Χριστοῦ στόμα

Καὶ ταῖς Ἀθήναις ἐκλαλήσαι τὸν λόγον.

Μωροὶ σοφοί, πείσθητε τῷ σοφωτάτῳ.

Εἰς τὸ αὐτό.

B Ἄρειος ἀμφὶ πάγῳ μαχήσατο Παῦλος Ἀθήναις,

Λάβε Διονύσιον ἐνὶ προμάχοισιν ἔδοντα,

Καὶ Δάμαριν ζώγρησε, καὶ ἄλλους τρέψατο φῶτα;

Οἷος εἶδον δὲ φάλαγγα τόσην σχῖσε, θαῦμα ἰδίσθαι.

*Εἰς Παῦλον ἀχρι μεσονυκτίου διδάσκοντα, ὅτι
καὶ τὸν ἀπὸ τοῦ τριστέγου πεσόντα παιῖδα,
καὶ θανόντα, ἀνέστησεν.*

Ἄδυνε Παῦλε, καὶ μέσων νυκτῶν λέγεις,

Ἦ ζῆλος, ὦ πῦρ, ὦ πολὺς θεοῦ πόθος!

Ἴδου δὲ παῖς πέπτωκεν ἐκ τοῦ τριστέγου

Ζώωσον αὐτὸν πρῶτα, καὶ πάλιν λέγε.

Εἰς τὸ αὐτό.

Καρτερὸς ἐσσι, μέγιστε καὶ ὄλβιε Παῦλε, διδάσκων

rumorem percepit, longe aufugit, Paule; sane vero
an ullo modo desiderasset lucis aspectum ipsa tene-
brarum facies, noctis spectaculum?

In idem.

Immanem Pythonis spiritum o puella ejecisti,
Paule, ancilla domestica; nec tamen herilem potui-
sti furorem procul abigere, qui in te infense
debacchatus corpus tuum scelis subiecit verbe-
ribus.

*De Pauli in Areopago disputatione cum et Dionysius
et Damaris et alii crediderunt*

Excipe et tu Paulum ipsum, Areopage; nec enim
Christi os indignum est, quod Athenis sermones
eloquatur; stulti sapientes, sapientissimo tandem
credite.

In idem.

D Athenis in Areopago contentius disputavit Paulus
et Dionysio inter contentionis primipilos certanti
potitus est, vivam cepit Damarion, aliisque ad Deum
vocatis hominibus, solus ipse tot adversariorum
cuneos (visu mirabile!) dissolvit.

*De Paulo ad mediam usque noctem docente cum
et puerum ex tertio tabulato praecipitem datum
mortuum suscitavit.*

Insonnis Paule, ad intempestam usque noctem
praedicas, o zelus! o ignis! o plurimum Dei desi-
derium! Sed ecce puer ex tertia contiguatione de-
cidit, hunc primum in vitam revoca, dein ad tuos
recti sermones.

In idem.

Laboris in docendo tolerans es, magne ac boa-

Νύκτεσιν ἐν μεσάτησιν, ἀτὰρ κρατερὲς καὶ ὁ δῆμος
 Σὴν διδασχὴν προκάρποιθεν ἄγων νυκτός τε καὶ
 [ὕπνου·

Σειρήν σοι τάχα, Παῦλε, κατὰ στόμα θεῖον αἰδεῖ.

*Εἰς τὰ ὑπὸ Δημητρίου ἐπενεχθέντα Παύλῳ
 δεινά.*

Τίς οὗτος ὁ θροῦς οὐρανοῦ μέχρι φθάνων;

Δημήτριος κέκραγεν, ὁ σκόλοψ Παύλου.

Τὸν τοῦ Σιτῶν φῆς ἄγγελον; Τοῦτον λέγω,

Ὡς ἐμφραγεῖη τῷ μιαρῷ τὸ στόμα.

Εἰς τὸ αὐτό.

Χριστὸν μὲν Σατανᾶς πειράζετο, ὧ μέγ' ἀναιδής!
 Νῦν δὲ Θεοῦ θεράποντι Σατὰν θεράπων πολεμίζει.
 Δέρκεο τὸν Δημήτριον, ἄγγελός ἐστι Βελίου,
 Παύλῳ ὑπὸ ζαθέῳ πολλὴν κακότητα τιταίνων.

Εἰς τὴν Ἀγάβου πρόρρησιν Παύλῳ.

Εἰ σοι προεῖπον ἐν Σιών τινες φθόνον,

Οὐκ ἂν ἐφευγες τὴν Σιών τάχος τάχος,

Ἄλλ' οὐχ ὁ Παῦλος. Ἄλλὰ τί σπεύδει πλέον;

Ἐπιίγεται γὰρ τοῦ Θεοῦ θανεῖν χάριν.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἀγάβε, μάντι κακῶν, ἀνιάων ἀγγέλε, Παύλῳ

Εἰδότε ταῦτα λέγεις; πρὸ γὰρ αὐτὸς Χριστὸς εἶπε·

Δεσμὰ σε ἀμφὶ Σόλυμα μένει καὶ τραύματα, Παῦλε.

tissime Paule, sermones ad concubiam noctem pro-
 ferens; sed et patientissimus est populus, nocturnæ
 quieti doctrinam præferens, o Paule; forte siren
 in tuo divino ore cantillat.

De malis quæ Paulo a Demetrio illata sunt.

Quinam hic ad cælos usque pervadens tumultua-
 rius clamor? vociferatus est Demetrius, qui Paulo
 stimulus est carnis. An eum angelum Satanæ intel-
 ligis? Eum intelligo; scelerato utinam os ob-
 struatur.

In idem.

Christum tentavit Satanas, o perquam impudens;
 nunc Christi famulum Satanæ famulus oppugnat,
 Demetrium conspice, Belyæ angelus est, multas di-
 vino Paulo calamitates intentans.

De vaticinio Agabæ ad Paulum.

Si qui tibi in Sion prædixissent necem, annon
 quoad citissime posses, aufugisses? Non sic Paulus.
 Sed quid ita currere festinat? Dei gratia mori festi-
 nus compellitur.

In idem.

Malorum vates, Agabe, mæroris nuntie, quorsum
 Paulo isthæc scienti loqueris? Ei quippe Christus
 prænuntiavit: Te Solymis vincula manent et vul-

Ἄλλ' οὐδὲν ποθ' ὁ Παῦλος ὑπέτρεσεν οὐδ' ὑπατρέσ-
 [σει.

*Εἰς τὰς ἐν Ἱεροσολύμοις πληγὰς Παύλῳ, ὅτι
 καὶ Ῥωμαῖον ἐαυτὸν ἐκάλεσε.*

Ταρσὸς πατρίς σοι, Παῦλε, τῆς Κιλικίας,

Καὶ πῶς σὺ σαυτὸν παῖδα τῆς Ῥώμης λέγεις;

Τὸν καιρὸν οὕτως ἐξεώνημαι, ξένε,

Τῶν ἡμερῶν γὰρ οἶδα τὴν σωτηρίαν.

Εἰς τὸ αὐτό.

Παῦλε, σὲ μὲν ἀδάμαντα Θεὸς πλάσεν, εἴ τε τίς
 [ἄλλην

Φύσιν θειοτέρην ἀπαθεία, οὐδέ τε σαρκός

Ἄμφι σε φόρτον ἐθήκε. Κακόσχολοι ἀρχιερῆες,

Παῖθ', ὑμεῖς πονέετε, ἀπηνέες, οὐδέ τε Παῦλος.

B *Εἰς τὸν ἐπὶ Ῥώμην ἀπόπλουν Παύλου.*

Δέδεξο, Ῥώμη, Παῦλον, εἰς σὲ γὰρ πλέει,

Τὸν κύκλον ἐν σοὶ τερματώσων τοῦ λόγου·

Δέδεξο, καὶ ὁδὸς τῶν μακρῶν παῦλαν πόνων·

Δώσεις δὲ πάντως τὸν διὰ ξίφους μόρον.

Εἰς τὸ αὐτό.

Εὐτυχὲς ἐσσί τὸ λέμβος, ἐπεὶ καλὸν ἐνδοθεὶ φόρτον

Τὸν Παῦλον φορέεις, τὸ Θεοῦ στόμα, εὐτυχὲς ἐσσί·

Ἀθλήη ἐσσί, Σιών, ἄλλοι τὸν οὐνεκα Ῥώμη

Πέμπεις, καὶ σὺ πένησσα πέλεις, πόλις ἀθλήη ἐσσί.

nera, Paule. Sed nec trepidavit unquam Paulus, nec
 trepidabit.

*De plagis quas Hierosolymis accepit Paulus cum et
 civem Romanum se dixit.*

C E Tarso Ciliciæ civitate natus es, Paule. Qui sit
 igitur ut te civem Romanum voces? Sic ego redemi-
 teurpus, o hospes; nec enim sum nescius dierum
 dilationem salutiferam esse.

In idem.

Te quidem Deus ex adamante formavit, o Paule,
 sive qua alia diviniore natura sensus experte, nec
 carnis in te onus reposuit. Male feriatu sacerdotum
 principes, hunc vos percutite; ipsi laborabitis, nec
 Paulus angetur.

De Paulo Romam navigante.

Paulum accipe, Roma; ad te quippe navigat, in
 te prædicationis suæ curriculum circumscripturus.
 Eum accipe, longorumque laborum intermissionem
 indulge; sed ei omnino mortem gladio irrogabis.

In idem.

Felix es, navigium, cum pretiosum onus intus
 Paulum feras, Dei interpretem, felix es; at tu, in-
 felix Sion, quod opes tuas Romam mittas, pauper-
 cula es et infortunata civitas.